

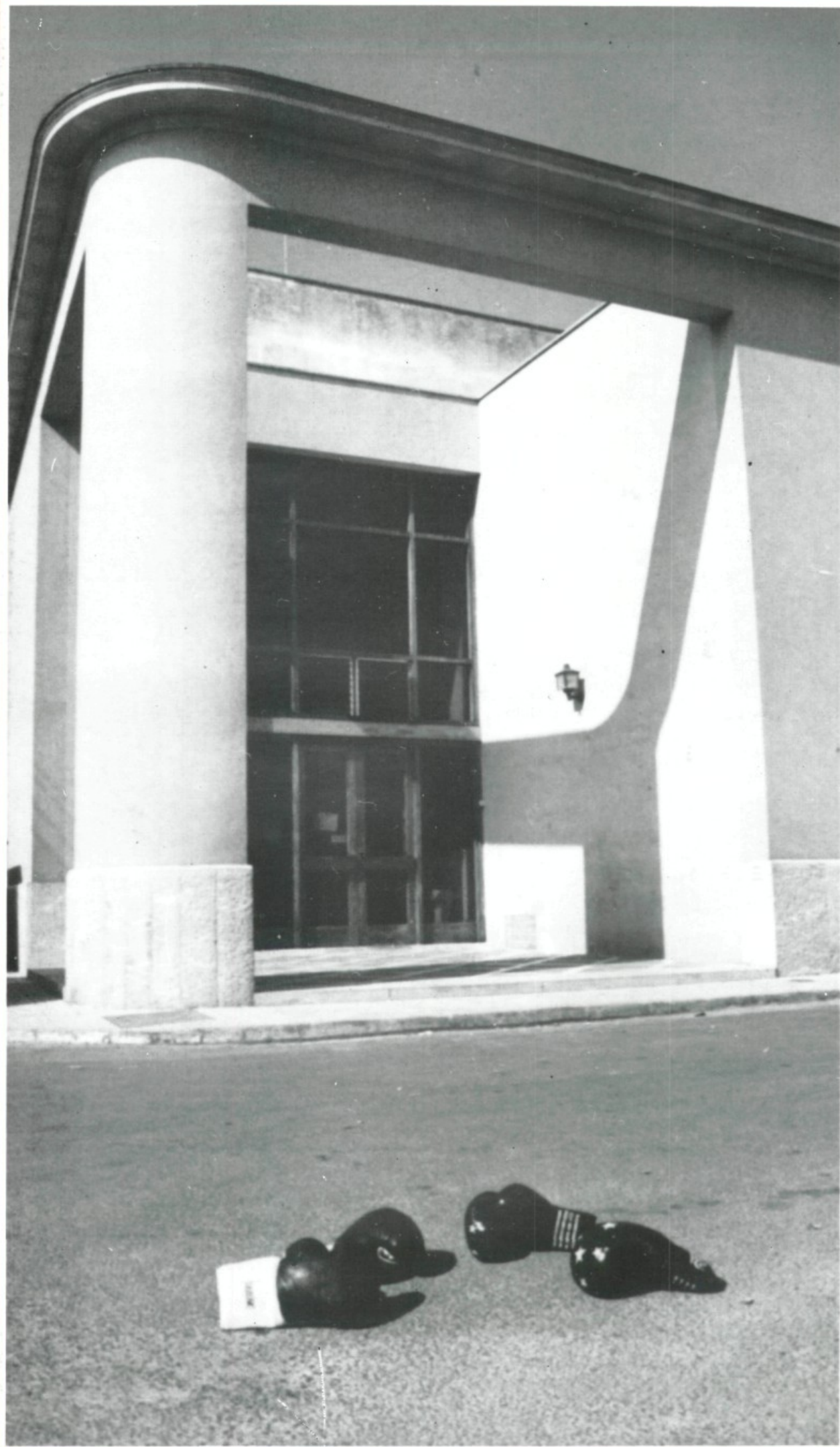
RESÚ

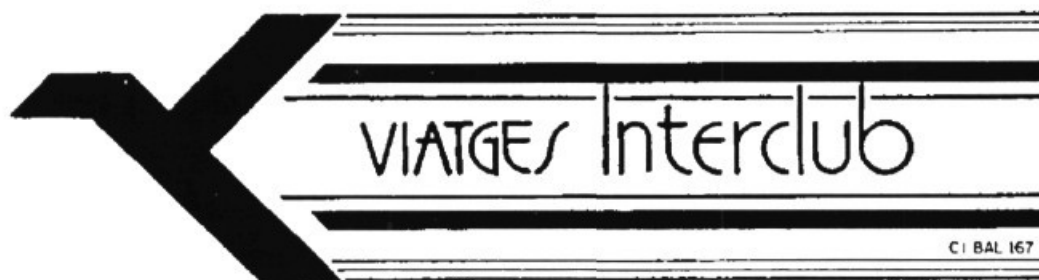

DE CAMPOS
REVISTA MENSUAL

Any 4, Núm. 33 · Octubre 91 · 200 Ptes. (I.V.A. Inclòs.)

**EL BATLE I EL METGE
A PUNT D'ARRIBAR
A LES MANS**

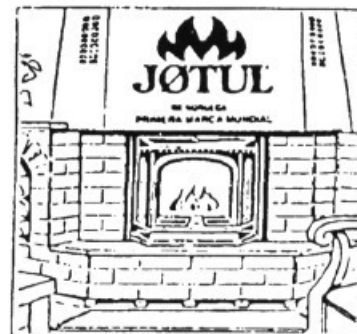
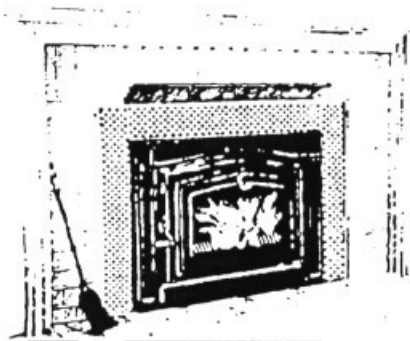

TOT EN VIATGES

BITLLETS D'AVIÓ I VAIXELL • VIATGES D'EMPRESSES
FIRES I SALONS • RESERVES D'HOTELS I COTXES
VOLS CHARTER • TERCERA EDAT
VIATGES DE NOCES
CONFIRMACIÓ IMMEDIATA DE LES RESERVES

Carrer Major, 28 • Tels. 58.24.00 • 58.21.13 • 58.29.74
Fax: (971) 58.21.13
07200 FELANITX

Carrer Plaça, 24
Telèfon 65.28.28
07630 CAMPOS

DISTRIBUÏDOR
EXCLUSIU
A LLUCMAJOR

Ca'n Jamer

AV. CARLOS V, 199
TEL. 66.29.94

xemeneies i estufes

PL. ESPANYA, 47
TEL. 66.04.43

RESSÒ

Revista mensual
ANY 4
Octubre 1991

Edita: Obra Cultural Balear de Campos
Informació i Correspondència:
Apartat de Correus Núm. 40 - CAMPOS
Coordinador: Joan Adrover i Mascaró
Coordinador Fotografia: Fotos Vidal
Coordinadora Publicitat: Maria Bauzá

COL·LABORADORS:

Miquel Adrover i Monserrat
Miquel Adrover i Mascaró
Xesc Adrover
Toni Amengual
Margalida Ballester
Sebastià Covas
Damià Huguet
Joan Juan Pons
Clementina Kokkelink
Josep Lladó
Jaume Lladó
Gori Mas
Magdalena Mas
Joan Monserrat
Miquel Monserrat
Pere Ollers
Antònia Serra
Antònia Sitjar
Damià Andreu Verger
Núria Vives
Sebastià Moranta
Magdalena Juan
Guillem Mas i Forteza
Apol·lònia Vanrell
Maria Barón
Monserrat Alcaraz
Arnau Perelló
Francesc Miró
Josep Antoni Sala
Margalida Martorell
Francesc Blasco
Margalida Oliver
Pere Adrover
Esteve Tomàs
Francesc Mas
Guillem Mas i Ferrari
Damià Prohens
Miquel Bordoy

Subscripció: 2.200 Ptes. anuals
Preu d'aquest exemplar:
200 Ptes. I.V.A. (Inclòs)

Dipòsit legal: PM.951-1988

Maquetatge i impressió:

ADROVER - CAMPOS
Tel. 65.02.02

ELS CENT PRIMERS DIES DEL NOSTRE AJUNTAMENT: UNA GESTIÓ MASSA PERSONALISTA

Des del 15 de juny, data en què comença el nou Ajuntament, han passat ja més de 100 dies, i és costum, més que res com a recurs periodístic, d'analitzar el nou govern.

Si a primera vista pareixia que el grup majoritari podria governar sense cap por i, tenint en compte la majoria, sense cap mirament cap a l'oposició, això passats tres mesos bons, no ha estat així. I és un primer avanç dins el nostre Ajuntament: l'oposició -representada sobretot pels nacionalistes- ha plantat cara a allò que no li pareixia raonable, amb seny no sempre reconegut, i el govern municipal -encarnat sobre tot pel Batlle- ha seguit pel seus camins però de tant en tant girant-se cap al costat i escoltant allò que deien els altres. Prova evident d'això va ser la suspensió d'un Ple irregularment convocat.

Això no obstant, s'han mostrat símptomes de personalisme i pressumpció exagerats (per exemple les actuacions municipals a Sa Ràpita, a les places, l'afer de certs nomenaments de personal «de confiança», la brega verbal amb el metge, l'actitud antidemocràtica de convocar els plens en dematí, etc.) per part d'aquell que hauria de mostrar, tal volta, més equanimiatat i més ponderació, sense llevar que tothom li reconegui el seu paper polític i el seu càrrec personal a Ciutat. Igualment si se segueixen d'aprop les sessions plenàries veureu com constantment el Batlle s'erigeix en portaveu únic del grup majoritari i, per tant, de l'opinió global i final que surt de La Sala. I això, creim que no es bó. A l'Ajuntament hi ha 12 regidors amb capacitats diferents però amb suficient sentit de la responsabilitat i sobre tot, i és important, amb prou coneixement d'allò que vol i necessita el poble, que no sempre és allò que fa guapo.

L'equip de Ressò vol posar de manifest, una vegada més, que només s'expressa la seva opinió als articles signats per la Redacció i per l'Editorial. Els altres són d'exclusiva responsabilitat dels autors, que exerciten el dret constitucional de la llibertat d'expressió mitjançant la Revista Ressò.

UEN QUE . . . DIUEN QUE . . . DIUEN QUE . . . DIUE

- Un grup de mestres joves estan muntant una associació de picapedrers campaners.

- De qualque regidor de l'Ajuntament es contenen coses molt grosses.

- A Sa Ràpita ja no hi ha ràdar i ja hi torna haver renou.

- L'Ajuntament ajuda molt poc en l'organització de festes de barriada.

- Campos comença a tenir un regust centralista molt simptomàtic . . . Tenim un ós a l'escut de la vila . . . I, a sobre, l'Ajuntament sembla arboceres a la Plaça d'Es Tres Molins.

- Massa coincidències. Això no em fa un pèl!

- Tot i haver acabat l'estiu, no estaria de més canviar el cartell de la carretera de Sa Colònia que diu «PLAYA DES ESTRENCH».

- La gent de fora no sap com llegir el nom de la platja més anomenada del terme. En lloc ho troben escrit de la mateixa manera.

- És un gust sentir-los: Sestrentx, Restrén, Astrnak, Estranx, Eltrems, Astrén, Esrentx, Restreny, Es Tren, El Temps, Playa Nudista Virgen, . . .

- Per batejos que no quedi.

- Algú proposarà pròximament editar un fullet informatiu que expliqui l'etimologia del terme «Es Trenc», així com les bases de la seva correcta escriptura i pronunciació. Podria aparèixer en alemany, anglès, castellà, francès, italià, holandès, rus i grec clàssic.

- És un goig contemplar el fanal (la farola, per entendre'ns)

de la Plaça d'Es Tres Molins.

- Qui el va instal·lar va tenir un moment d'inspiració.

- En volen instal·lar una vintena al Boulevard Haussman de París.

- Llàstima que aquella aigua s'embruti tan aviat . . .

- Passats tres o quatre anys, els veïns de la Plaça menjaran arboces.

- Una seixantena de campaners varen tenir coratge de partir cap a Lluc a peu el passat 7 de setembre.

- Sense voler ofendre ningú, aquella missa de l'esplanada de Lluc és massa llarga.

- No és gens aconsellable fer el trajecte de Campos a Lluc a peu i després voler anar a missa. És una experiència només apta per a cossos curats d'espants.

- A la Direcció General de Joventut ja no hi van tants campaners.

- Ara van a la Direcció General d'Interior.

- La Plaça «de s'olivera» va costar aprop de 4 milions.

- I no està ni enrajolada.

- Seria bo saber qui la va fer.

- I si hi ha cobrat o no?

- Ara va de Places! i Cementiris!

- La Plaça del Pou Nou va costar més d'una empenyada i d'una brega.

- Tot sia per Sant Miquel. (festa des Pou Nou)

- I el Cementiri, tot brillant ha d'estar per Tots Sants.

- Si no, de què serveix esser batle?

- A Sa Ràpita tothom s'hi

aboca: llumenària, places, policia, metge de franc, enfermera, és un dir, de franc, aigua potable corrent. . . .

- A Campos no en veurem ni en beurem d'aigua de Son Rosselló.

- Tampoc veurem clavegueram ni llum nou.

- A Ses Covetes tampoc en veuran de llum.

- Ni a Sa Sorda, ni a Sa Barrala, ni en Es Palmer.

- Devers Manacor han tancat tots els clubs i bars de vici.

- Sa Peixeteria duu mala sort.

- Ara l'hauran de dur feta defora, talment una caps de ferro.

- Si teniu col·leccions les podeu facilitar a sa Regidora de cultura, ja sabeu, a La Sala. Aquesta Regidora està treballant a tota. Clar, com hi havia tant poc fet.

- A l'Ajuntament hi dedica molt del seu temps. Però no saben ben bé per què.

- L'Associació de la Jet Set campanera està cercant Secretària Local, com allò d'un temps, de la «Sección Femenina». Un parell de «señoras de . . .» podrien aspirar al càrrec.

- Els dels xibius enguany cantaran allò de «dónde están las llaves matarile . . .» I Qualcú en lloc de cantar flastomará deu dies seguits.

- Un industrial o un cap gros campaner podria ser anomenat Director General dins el nou esquema del Govern Balear.

- Que el pròleg del programa de les festes de La Mare de Déu d'Agost diu que tindrà les portes

obertes a tothom. Això ens faltaria, que en les tancassin. Com si fossin seves.

- El pallasso, del pregó de les festes de la Mare de Déu d'Agost, va alabar tothom, menys el que tocava.

- N'hi ha qualcun que no jui a l'ajuntament, perquè no hi te el matalàs.

- La nova Directora General de Joventut va trobar de tot i molt.

- Aquesta nova empresa que vol fer l'Ajuntament, podria fer rebentar el «globo» . . . perquè quatre i quatre ja són vuit.

- Es Caporal de Protecció Civil va abandonar el lloc i el «Gip» a les festes «de s'Redolet».

- Els periodistes diuen que si no hi ha viatge a Cabrera, com cada any, i amb la mateixa «companyeta, posaran als diaris el que ells voldran, no el que els donaran preparat.

- Han de demanar hora dos dies abans. Però el Menescal «Vinyola» de les onze a les dues ho tenia tot resolt. . . sense tants de telèfons ni telefonistes.

- Del metge Lerma no se'n sap res, les males llengües diuen que possiblement el poden haver enviat a «Sibèria».

- La de Cultura, aquella que es va posar en disposició de tots, va informar puntualment, a en Rafel Ferrer que anàs amb compte amb els de «RESSÒ» -segons va dir després en Raphel Pherrer- i és que per segons quins llocs es pensen que ens menjam la gent.

- En Raphel Pherrer va dir que tornarà a fer el pregó si el conviden, perquè havia cobrat.

MOBLES SALAS

Miquel Vidal

- Mobles de Cuina.
- Tota classe de mobles, empotrats i a mida.

DESCOMPTES A TOTES LES VENDES

Bisbe Tallades, 11 • Tel. 65.07.58 • CAMPOS

FONTANERIA

Jaume Roig Lladó

Instal·lacions i Reparació en general

Antoni Maura, 31 • Tel. 65.07.94
07630 CAMPOS (Mallorca)

VOS RECOMANAM

- L'exposició de Miquela Nicolau i Ballester a la galeria **Horrach-Moià** de Ciutat. És oberta fins dia 14 d'aquest mes de tardor.

- Començar a trescar els arbres d'esclata-sangs a les pletes més selectes. Enguany va ploure a mitjan mes d'agost i n'hi podria haver de primencs.

- Ara que ve Sa Fira comprar dues greixoneres de test per fer sopes o escaldums, i una alfàbia ben grossa per a les olives trencades.

- Anar a veure una bona pel·lícula a qualsevol cinema de Ciutat. Aquí, d'això, encara anam enrera, i sembla que ens torbarem molt a millorar.

- Menjar formatge vell de Maó amb figues Coll-dedama o raïm de la ribera felanitxera. Un vinet blanc -ben fresc, de l'Empordà- sempre li fa una bona companyia.

- No confiar massa en endevinar-ne sis a la Loteria Primitiva. Ni el cinc i el complementari. Ni un quatre rascadet. Un tres...

- Anar a veure el Campos de futbol, grans o petits. Enguany tot pot resultar més emocionant que mai. I retornar a temps antics, tampoc no tan vells.

- No esser pessimistes.

Tanmateix, com més són més viuen.

- No confondre una placeta amb una esplanada. Una placeta té quatre carrers que l'envolten. Una esplanada pot no tenir-ne cap.

- Començar a mirar amb números grossos els funcionaris de La Sala.

- Llegir una novel·leta eròtica-opornogràfica-unic a l'any.

- No enllestir cap enquesta sobre casats, separats, divorciats, aplegats, units, desunits, amants, amats, amades, de la fidelíssima vila de Campos.

- Anar a fer un vermutet al cafè de Ca'n Nina.

- Començar a cercar dia per dia a dinar de Cassola al nou restaurant de Sa Canova a la Ronda de S'Estació.

- Tornar a veure el darrer film de Luís Buñuel: «Ese oscuro objeto del deseo».

- Seguir ben de prop la polèmica sobre nacionalisme, independència i autodeterminació. I sobretot no fiar-se dels diaris forasters de ciutat, ni dels que ens envien des de Madrid.

- No recomanar res a ningú.

- Una anada a la platja, acabat l'estiu.

- Una passejada vora la mar per Sa Ràpita o Sa Colònia de Sant Jordi, en aquests dies de tardor.

- No llegir sempre el mateix diari, ni creure-ho tot.

- No escoltar sempre la mateixa ràdio ni veure la mateixa TV.

- Provar d'escoltar l'informatiu de Balears del capvespre d'Onda Cero»

- Tancar tele, ràdio i diari de tant en tant i parlar més amb la família i els amics.

- Començar a vigilar el rendiment escolar i el comportament dels vostres fills ara, quan comença el curs.

- Col·laborar amb els vostres fills en la seva educació.

- Si anau a Ciutat, anau

a veure «Ses Voltes», devora el Parc de Mar. I si podeu, anau qualque vegada al cine: hi ha coses interessants de veure.

- Si a l'hivern, un dissabte al vespre, no vos deixen dormir els sorolls del nostre poble, no vos queixeu a la autoritat competent, un bon remei és fer la ruta dels noctàmbuls. Començant per Ca'n Xim, podreu continuar a S'amagatall, Es Modern, Districte 3, Pub-Es Cantó, Pub Ponent, S'Escaire, Es Forat, i si vos queden forces el millor és acabar botant a S'Eixam.

SYP

**SERVEI I PREU
SUPERMERCATS**

**GRAN ASSORTIMENT
EN LES NOSTRES SECCIONS DE:
Carnisseria • Xarcuteria
Fruita • Peix congelat**

**Carrer Nunyo Sanç, s/n • Tel. 65.06.83
07630 CAMPOS**

**Taller Mecànic
CA N'ARNAU**

Carrer Provença, 36
Tel. 65.10.63
07630 CAMPOS

S O R P R È N

- La manca d'iniciativa municipal per demanar el compliment de les previsions econòmiques financeres, sobre la creació d'un fons intermunicipal per compensar econòmicament el nostre municipi de les limitacions d'ús i del règim de protecció establerta a l'àrea natural d'especial interès de Es Trenc-Salobrar.

- Que no hagin tallat totalment la planta enfiladissa (enredadera) del campanar, encara que s'hagi comprovat, després de la seva talla parcial, la destrucció del color vermell al pany de paret on està situat el rellotge. Des d'ací demanam l'urgent eliminació d'aquesta planta, per evitar que continuï fent més mal a la pedra de marès de la nostra Església.

- La taca blanca del Restaurant de Ca'n Senalla, on la nova Direcció ha repintat de blanc les cases, i de nou un bon tros de paret seca, en contra de les disposicions de les N.N.S.S., i sobretot del res-

pecte al paisatge de foravila.

- L'avorriment que va trasmetre a tota la gent que l'escoltava, el pregó d'en Raphel Pherrer. Sr. Pherrer li podem assegurar que a Campos coneixem el nostre poble.

- L'excel.lent mostra d'artesanía local on podríem destacar, les talles de miniaturista als gaiatos de n'Andreu Mulet, la pica de pedra tallada per en Francesc Miró, la llàntia, de ferro, de n'Andreu Mulet, i en general tota l'exposició.

- Que el club de futbol de 1ª Divisió Logroñés, hagi tengut a prova el nostre amic i excel.lent jugador del Campos, Antoni Barceló (a) Mel. Te desitjam molta sort, Antoni.

- Que al carrer Nunyo Sans, es toleri l'aparcament al dos costats, encara que hi hagi discs que sols el permeten a un. Serà l'excepció que confirma la regla?

- El bon acabament que té la Plaça del Pou Nou. Un

paviment molt adient i en general tots els elements que conformen aqueix entorn. Enhorabona en particular a tots els miquels d'aquell indret, i a tot el poble.

- El començament de les obres de conservació de les cases de Ca'n Pere Ignasi, arreglant les teulades, per evitar que les aigües danyin més les voltes. Confiam que molt prest, es podrà continuar amb les obres de retauració. Així mateix pensam que seria convenient el tall de la planta enfiladissa, per evitar els mals

esmentats que fa a les construccions antigues.

- La manca de normalització dels noms dels carrers de Sa Ràpita.

- L'èxit de la festa mallorquina de Son Bieló.

- La qualitat de la majoria de les exposicions de les festes, especialment la d'artesanía campanera.

- La manya que tenim els campaners i el poc que ens donam compte

PRÒXIMA OBERTURA

Sa Joieria

Carrer Major, 3

«No em pren així com el petit vailet qui va cercant senyor qui festa el faça tenint lo calt en lo temps de la glaça i fresc d'estiu com la calor se met»

Àusies March.

A MI, ARA, SI EM PREN AIXÍ.

Amics companys:

Perdonau aquesta traïció que ara us anuncii.

Sé que us costarà creure-ho. I sé també que hi haurà divisions d'opinions. Uns creuran que es tracta d'una broma. Altres direu «quina putada», o senzillament «ja m'ho esperava» o «ha fet com tots». Però ja està fet.

No penseu que ha estat gens fàcil prendre aquesta decisió. He dubtat molt abans de donar aquesta passa. He passat nits senceres sense dormir. He intentat racionalitzar-ho; analitzar el pros i els contres, a la fi m'he decidit.

Ja sé que des dels vostres plantejaments és difícil assimilar-ho, i ho entenc. Per això he d'esser sincer: No n'hi ha cap ni una de motivació ideològica per a dur-ho a terme. De fet segueix creient en les idees que hem defensat plegats.

El que passa és que m'he cansat de tants d'idealismes, de tantes converses de cafè, de tantes potadetes com a única alternativa, d'esser un dels dolents de la pel·lícula. Que em diguin que no som un bon campaner.

Aleshores, què fer? Retirar-me fins que arribi el dia de la independència? o el del judici final? o seguir lluitant i guanyar qualche batalleta de tant en tant, i dur-me'n empenyades dies sí i altres també?

De la resposta a aquestes preguntes surt la meua decisió. Estic fart d'esperar, vull fer política de la bona, d'aquella que dóna. Vull un càrrec, un «enxufe». Vull poder anar a la processó de «l'Encuentro» i seure a la bancalada de l'Església del dia de Sant Julià. Vull participar en els negocis municipals. Vull esser directiu del CENTRO CULTURAL. Vull tenir un «xiringuito». Vull que no em posin multes per mal aparcament... o que me les llevin. Vull poder «enxufar» la neboda. Vull poder fer-vos

qualque «favor». I que els «locals» em donin pas. I anar a «dinarots» a Ca'n Pep a càrrec de l'Ajuntament. Vull sortir a saludar des del balcó de l'Ajuntament el dia dels Reis. I repartir premis el dia de la Rua. O ser soci gratuïtament d'un club de golf. I tenir l'oportunitat que em donin un solar a canvi del vot. Vull poder per amenaçar, urbanitzar, xulejar, trepitjar, menysprear, perdonar vides... i sobretot, vull esser, d'una punyetera vegada, dels qui guanyen les eleccions.

Idò bé, amics, ja ho sabeu: HE SOL·LICITAT ENTRAR EN EL P.P.

Oh! Nofre Vaxiquei.

Gràcies.

Amics de Ressò:

En primer lloc vull felicitar-vos pel treball que estau fent i per la línia informativa, tal vegada crítica però sempre realista, que anau desenvolupant.

El meu escrit fa referència a un fet concret que tot seguit expòs i que esper sia publicat:

Ja des de fa un certs temps estic observant amb sorpresa i una certa resignació

el fet que l'espera per a la consulta dels metges i altre personal sanitari, a l'ambulatori, s'hagi convertit en un autèntic caos: a mes de saber «per quin número van», molta gent necessita saber qui és la persona que té el número anterior al seu. Tot això condueix a una situació de confusió: Tothom vol saber el número del veïnat i el qui està al seu davant i fins que no han aconseguit no estan tran-

quilts. En resum, l'espera es pot dir que s'ha convertit en una espècie de borsa de valors (respecte del numeret i de l'ordre d'arribada en cas de que no n'hi hagi) sense sentit i que només crea intranquilitat.

Pens que si es col·locàs devora la porta de les consultes una espècie de caixonet, on cada persona que entràs hi deixàs el número, en tot moment sabríem a qui toca

entrar, i automàticament es passaria el següent en cas de que la persona que li tocàs entrar no hi fos.

Bé, esper que aquesta proposta no pequi de ingènua, i si ho és, que continuïn les coses amb tota normalitat.

La llengua
feina
de tots

Gremi Boneters, s/n. - Tel. 75.01.00
POLÍGON LA VICTÒRIA
07009 PALMA DE MALLORCA

TRANSPORTS
MESQUIDA

RONDA CATALUNYA, 9 - Tel. 65.01.47
07630 CAMPOS

BUGADERIA
TINTORERIA

SA BUGADERIA

Carrer Nou, 73 • 07630 CAMPOS • Tel. 65.25.27

CARTA OBERTA A D. ANDREU LLADÓ

Senyor:

Permeteu que us con-
testi a l'article que firmau a
SA REVISTA núm. 14 del
mes de juliol en que qual feis
una sèrie de «comentarios de
la Ley de Creación del Parque
Nacional de Cabrera».

D'entrada, senyor, com
a ecologistes, i sobretot
campaners, ens alegrem
molíssim que digueu públi-
cament que «personalmente,
ni nadie del Club que presido,
està en contra de la Ley y la
consideramos necesaria»; i
que declarin que «hay que
proteger la naturaleza». Ens
alegra moltíssim perquè això
sense cap dubte és un bon punt
de partida per començar el
diàleg: si ens avenim al fons
de l'assumpte no serà gairebé
difícil entendre'ns en
l'accessori... malgrat utilit-
zem llengües diferents.

Idò bé, si estam d'acord
que «los estudios realizados
sobre el medio físico, fauna,
flora, comunidades biológicas
del archipiélago han puesto de
manifiesto las cualidades
geográficas i ecológicas de la
zona, y, por tanto la necesidad
de conservación», estareu
d'acord també que s'han de
prendre mesures per fer
possible aquesta «necesidad
de conservación» i per això,
sense cap dubte, manca que es
restringeixi la navegació i el
fondeig dels iots i barques a
certes zones, així com l'accés
de la gent a les illes i illots de
Cabrera. I la raó no és tant que
«la navegación deportiva sea
culpable del escaso deterioro
de las praderas de poseidóneas,
ni los que ensucien y conta-
minen los fondos marinos»,
sinó la necessitat de control
sobre les embarcacions que
diàriament les visiten i fonde-

gen. Perquè, si bé és cert que,
desgraciadament, no són les
seves «frágiles embarcacio-
nes» les causants úniques i
exclusives del «escaso deterio-
riero del ecosistema del archi-
piélagó» no és menys cert
que per la mateixa regla de
tres si ajuden a aquesta deterio-
ració, i precisament per-
què sou sensibles i heu «luchado
por proteger el paisaje
y el fondo de las calas para
dejarlas a nuestros hijos tal y
como las recibimos de nuestros
mayores», heu de comprendre
que totes les mesures són
poques. Que ens agradaria més
que poder dir que el «escaso
deterioro» que sofreix Cabrera
es deu només a les seves
«frágiles embarcaciones»!
seria senyal que la Mediter-
rània està salvada. Però vostè,
com a navegant, sap que la
Mediterrànea està en perill de
mort i que totes i cadascuna
de les accions que prenguem
en la seva defensa seran po-
ques... i no val dir que els
navegants de «frágiles embar-
caciones» contaminen poc i
que no tiren fems a la mar. En
faltaria d'altra!

Hauríeu d'entendre
que un hàbitat natural com és
Cabrera no pot ésser detorbada
per tantes i tants de visitants
si és que de veritat volem
deixar-les als nostres fills. Si
de veritat voleu això, haureu
de començar a «imaginaros
que la isla de Cabrera sea dar
una vuelta a un islote i volver
a casa» i si de cas «recalar en
un rincón» encara que no
de «sus maravillosas playas»
sinó dels llocs permesos per
fondejar. De fet no fa massa
anys així es feia: s'anava a
Cabrera el matí i es tornava
l'horabaixa.

També deis que no

enteneu que «no podemos
acceder a tierra desde nuestras
embarcaciones y sí en go-
londrinas en viajes colecti-
vos», i per afegitó explicau
que «en el fondo se nos pro-
hibe el disfrute de aquellos
maravillosos parajes a los que
siempre habíamos accedido»
idò bé, nosaltres, que a vegades
també navegam en «frágiles
embarcaciones», sí que ho
entenen: la raó no és altra que
el que el parc no sia patrimoni
d'uns pocs, és a dir, dels qui
tenem «frágiles embarcacio-
nes», sinó patrimoni de la
humanitat, i per això mateix
es pugui visitar de forma
controlada científicament,
cosa que esdevindria imposi-
ble d'altra forma. Us imagi-
nau que, per la mateixa raó
que utilitzau, tothom pogués
accedir «en sus fragiles co-
ches» al Parc de Doñana?

Per això, si és veritat
-cosa que no dubtam- que
voleu «dejarlas a nuestros
hijos» no serà massa deman-
ar-vos que renunciieu a
«recalar en un rincón» per tal
que mai arribi el dia en què
ja no valgui la pena anar a
Cabrera, encara que sigui
només per anar «a dar una
vuelta y volver a casa»...
llevat del cas que l'important,
per damunt les consideracio-
ns que feis durant dues planes,
sigui la reflexió final que feis
quan us demanau si de les
restriccions a l'accés a Cabrera
«no se derivará de todo ello
una consecuencias para el
turismo náutico o de todo el
complejo comercial o indus-
trial que se desenvuelve a su
alrededor?». Si és això el que
de veritat us preocupa, no feia
falta que donàssiu tantes de

voltes. Ho podríeu dir clar,
sense necessitat d'apel·lar a
sentiments ecologistes. Si és
aquest el punt de partida, i no
el que amb bona fe us atribuïm
al començament d'aquest
escrit -es a dir, «que hay que
proteger la naturaleza»- difí-
cilment ens podrem entendre.
Però pensam, de veritat, que
després d'haver comprovat
com a promotor d'un club
nàutic com l'acció de l'home
fa malbé la natura, ara ho direu
de bona fe. I quan deim això
ens referim a la destrucció de
«S'Arenal o S'Arenal de Sa
Ràpita» que ha estat provo-
cada pel port de Sa Ràpita amb
la seva absurda ubicació. Tal
volta, si no haguéssiu destruït
aquest indret, i tants d'altres
destruïts absurdament per les
ganes de fer ports esportius
allà on era més còmode i no
on era més convenient, ara no
us seria tan necessari anar a
Cabrera a «disfrutar del mar
y de las bellezas naturales de
la isla».

Per acabar dir-vos que
tot i això estaríem molt
contents que renunciàssiu a
anar a Cabrera i tal com deis
decidíssiu voluntàriament
«quedarnos en nuestra pla-
yas». Tal volta així sí que
podríem dir definitivament
que Cabrera està en camí de
poder-la deixar als nostres fills
tal com nosaltres l'hem rebuda.

Atentament,

G. O. B. CAMPOS.

Equip de Futbol, Infantils del Club l'Estel, any 1975.

D'esquerra a dreta i de dalt a baix.

Drets.

Jaume Martínez, Pep Veny, Miquel Rigo, Paco Amoraga,
Tomeu Coll, Joan Juan, Jaume Barceló, Leonides Gil, Pep Ollers,
Joan Oliver, José Nuñez.

Acotats.

Miquel Roig, Miquel Rigo, Miquel Sbert, Francisco Amor,
Robert Bonet, Joan Amador, Jaume Escandell, Xim Tomàs
Rafel Chaparro, Gabriel Garcia.

GANIVETERIA, TALLER D'ESMOLAT
EDOQUIO PÉREZ

GANIVETS - ESTISORES

Articles de:

**Perruqueria • Cuina
Manicura • Pesca**

Mestre Gomila, 19 • Tel. 65.11.42 • CAMPOS

Clínica Veterinària

C/. Nicolau Oliver Fullana, 1 - Tel. 65.07.31 - CAMPOS

***VACUNES**

***RAIGS X**

***CIRUGIA**

HORARI: Dilluns a Divendres, de 16'30 a 20 h.
Dissabtes, de 10'30 a 12'30 h.

El 9 d'agost al Convent varem poder gaudir d'un meravellós concert de piano a 4 mans a càrrec de Francesca Artigues i Antoni Pizà, sens dubte un dels actes, per no dir el millor, més ressaltant dins el Programa de les Festes.

Aquest concert es presentava dins el marc del bicentenari de Wolfgang A. Mozart (1756-1791) geni que dins la seva curta vida té una

molt prolífica producció musical ja sigui per orquestra, música de càmara, òpera, piano, violins, música religiosa, etc.

Ens oferiren un repertori de 3 Sonates i una Fuga (l'única per a piano a quatre mans escrita pel músic slazburgués). Les Sonates, plenes de melodia i dolces sonoritats, foren executades amb sentiment i amb tota la força i amplitud que els sabia donar el mestre i que varen saber recollir Na Francesca i n'Antoni.

Per acabar la merave-

llosa vetllada, per si ens semblava poc, encara ens oferiren el Ave Verum, per tant, una vetllada de música, inoblidable.

S'ha d'agrair, pel que fa a l'ambientació, la poca llum per la part del públic o sala de butaques i la il·luminació central del piano, motiu central del vespre. Com ja s'ha dit des d'aquí altres vegades, s'hauria de tenir un poc més d'esment amb la decoració (unes plantes o flors haguessin millorat molt) i amb els detalls finals de cap a la

pianista, principalment, si és que volem començar a imitar les millors tradicions musicals i que, en moments escollits i adequats, poden caure molt bé dins els nostres concerts - nostres, perquè es fan a Campos, però hem de pensar que hi assiteix molta gent de fora. En resum, una molt bona nota per l'organització - l'Ajuntament- d'aquest Concert.

El violinista orfe.

UNA NIT DE BAUXA AMB OSSIFAR I OCULTS.

Dissabte dia 10 d'Agost va tenir lloc a la plaça de Sa Creu, el gran concert de l'any. Els grups Ossifar i Ocults ens varen fer gaudir a tots els qui hi vàrem assistir.

El primer grup que va actuar va esser Ossifar que era el que per la majoria de gent tenia major atractiu, per la lletra de les seves cançons amb «Mallorcano» com diuen ells.

Algunes de les cançons més famoses que ens varen oferir varen esser, Pasodoble de Amor, Restreñimiento de Amor, Angeleta, Telefonamé, entre d'altres. Després la gent va començar a anar-se'n i al cap de mitja hora ja només quedaven els qui els interessava la seva música, en la nostra llengua, moguda i reivindicativa: Ocults. Ens varen

oferir cançons del seu segon i tercer disc, algunes eren: Pa amb oli Nacional, Barco de Requilla, Botin, Botin, Jo tenia una caseta a Mallorca, Mallorca sempre. Amb Ocults la gent que hi havia es va divertir molt. A mi personalment em varen agradar més Ocults ja que els Ossifar ja estan molt sentits i trob que ja és hora que treguin un altre disc. Esper que concerts d'aquest tipus no es facin només un pic a l'any per deixar contenta la gent si no que en facin més sovint com fan a altres pobles. Que l'any que ve es miri que no sigui el mateix dia que les festes d'un altre poble com va passar enguany amb els Llombards i Llucmajor.

Guillem Mas Ferrari.

COL·LEGI FRA JOAN BALLESTER CAMPOS

Convocatòria Plaça vacant:

Professor/ora de Recolzament Integració /E.G.B.

(Logopèdia)

Límit presentació sol·licituds
del 20.09.91 al 30.09.91

Lloc: Secretaria del centre
Matins de 9 a 1

Cristalleria Campos

Jaume Vadell Adrover

Llibertat, 27 • Tel. 65.04.20 • CAMPOS

PUJADA A LA TORRE DE CAN CÓS.

Possiblement no m'equivoqui de gaire si dic que l'acte més original i espectacular de les passades festes de la Mare de Déu d'Agost fou l'escalada lliure a la Torre de Can Cós a càrrec de l'Escola Balear d'Alta Muntanya.

Els campaners vàrem poder admirar l'habilitat i la preparació física dels atletes,

que després d'arribar a dalt de tot varen penjar un llençol amb la inscripció: Festes d'Agost 1991 Campos.

La gent es va cansar un poc d'esperar l'event degut a l'excessiva llargària (i el retard) del pregó, però va valer la pena.

Jaume Lladó.

FOTO: Damià Prohens (Foto Vidal)

BAR NOU

Tapes variades, Gelats, Pollastres a l'Ast

Avinguda Miramar, 88 • Tel. 64.04.04
SA RÀPITA

CURSOS DE CATALÀ PER A ADULTS DE L'OBRA CULTURAL BALEAR

Únics amb reconeixement oficial a les Illes Balears

Professora:

Francisca Ballester

Inici del Curs:

21 d'octubre de 1991.

Inscripcions:

Oficina d'Informació Juvenil de les 18'00 h. a les 20'00 h.

ORGANITZA:
OBRA CULTURAL
BALEAR
• CAMPOS •

PATROCINA:
AJUNTAMENT DE CAMPOS

al Ajuntament amb tu.

I SETMANA DE CUINA MALLORQUINA

SA FIRA '91 • CAMPOS

Al celler de Ca'n Joan de Ca'n Pau
(Carrer Menorca, 20)

DIMARTS 15, A LES 20'30 H.
Pregó de la Setmana de Cuina a càrrec d'en Joan de Ca'n Pau "Introducció a la Gastronomia"

DIMECRES 16, A LES 20'30 H.
Plats amb bolets comestibles mallorquins, per Antoni Pinya. Professor de l'Escola d'Hosteleria.

DIJOUS 17, A LES 20'30 H., Plats de cuina mallorquina, per Margalida Alemany, Cuinera de Ca'n Tàpera.

DIVENDRES 18, A LES 20'30 H., a la Pastisseria Pomar
Acte de clausura: Visita a l'obrador de la Pastisseria Pomar, per Francesc Pomar.

Octubre, 1991.

Inscripcions (de franc):

Dies 11, 14 i 15 a la Impremta Adrover (Horari Comercial)

ORGANITZEN:
OBRA CULTURAL BALEAR

Revista
RESSÒ

PATROCINA:
AJUNTAMENT DE CAMPOS

al Ajuntament amb tu.

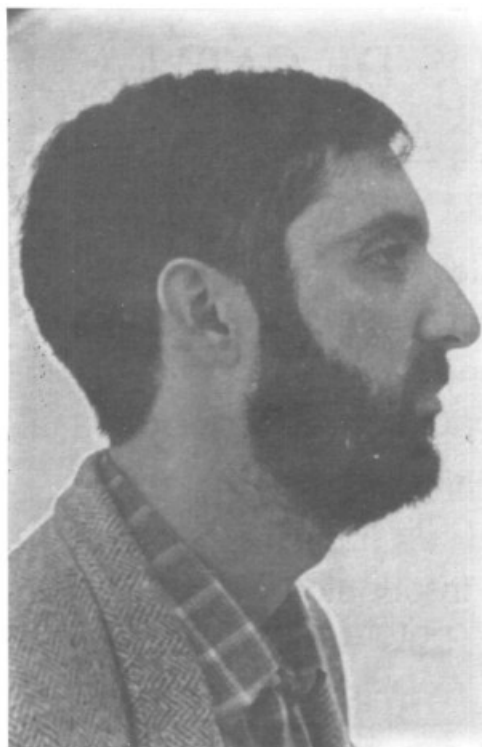

Foto: JOAN VIVES

La traca ja ha callat. A una taula d'un coloret crema, hi som asseguts envers la presència, disposats a teoritzar sobre l'absurd, a xaferdejar de coses tan intranscendents com són la vida, les ensaïmades... i a anar a fer una cerveseta en acabar.

La presència es presenta llarga, barbuda, i és... qui ets tu? «Jo som jo, restat de les meves circumstàncies... Som totalment famós. A ca meva a l'hora de dinar tots m'esperen, allà, amb una il·lusió tremenda, tots obrin les mans i el bec com a aucellets. Tota l'escala me coneix, vaig ser president de la comunitat... vaig tenir un èxit total... Jo no podria viure a un lloc normal. Visc a un

ME COMPRENEU CRIATURES?

lloc totalment especial, molt selectiu i a més, som terriblement classista, racista i despectiu. **«I quan eres petit què volies ser?»** «Jo creia que hi havia un home que tancava la cortina del cinema, jo volia ser un home d'aquests. Una temporada volia ser capellà, no ho record, m'ho va contar ma mare. Probablement va ser d'una febre, un deliri». **I de la vida, què ens dius?** «Jo no vaig per la vida. És la vida que va i jo li vaig darrera. Que és molt diferent. Es clar, la vida duu per uns llocs, per uns altres, fas el paper de folclòrica, que el faig només quan m'ho demanen i per que em paguen. És a dir, si me demanassin que em despullàs, em despullaria i si demanassin que em masturbàs damunt un pi, em masturbaria damunt un pi, perquè quan ets professional, tu cobres i estàs d'acord en una cosa o no hi estàs i punt».

I, has suat mai fent feina? «Per gravar el disc de l'ensaïmada vaig anar a fer feina al catastrophe, i no és que suàs, és que vaig brollar, estava a reclamacions... El que faig de música, T. V., com que m'agrada no és feina.» **Ja que parlem d'ensaïmades, ensaïmada o cocarroí?** «L'ensaïmada té connotacions prehistòriques. Al neolític adoraven l'espiral i és molt interessant la relació que hi ha entre aquesta dada antiga i l'ensaïmada actual. El cocarroí és la nostra relació amb Itàlia. Cocarroí és una pizza calzone.

impressionar molt? «Si l'època que la vaig veure era una pel·lícula prohibida (La vaig veure aquí a Palma, no tenia «duros» per anar a França). Tenia la morbidesa del sexe... i no es veia ni una mama! És una pel·lícula quasi bíblica, que expressa uns sentiments que són molt bàsics de la persona. Una violència a un nivell molt macabre». **Vas passar per T.V. i vas dimitir...** «Vaig dimitir de T.V. per problemes de producció i perquè me varen censurar el capítol de Sor Tomasseta, que no tenia res de polèmic. Anava de què l'esperit de l'Arxiduc convidava a passar un parell de dies a Son Marroig a l'esperit de Sor Tomasseta al de Na Gerorge Sand, el d'En Chopin i el de Catalina Homar, i aleshores parlaven d'una sèrie d'esdeveniments que trobaven que els historiadors els havien interpretat malament. Això era tot. Pobra Sor Tomasseta! si ningú no s'enfotés d'ella, ningú no en parlaria... i és que era una nana repugnant que estava enamorada dels negres que treballaven per son pare i es pensava que eren el dimoni. Tu creus que el dimoni anava a perdre el temps amb Sor Tomasseta amb la quantitat de dones interessants que hi havia a l'època? El dimoni és dolent, però és molt intel·ligent...»

Transcendències de l'absurd amb les confessions inconfessables de Raphel Pherrer, un vespre de berbena.

La «Taronja Mecànica» et va

Fel Draconis.

PERRUQUERIA I ESTÈTICA

Carrer Santa Bàrbara, 2 - Tel. 65.21.28
07630 CAMPOS

**CRISTALLERIA
PERELLÓ**

Acristallaments en general

Carrer Palmer, 1 Tel. 65.00.95
07630 CAMPOS

RETRATS I FOTOGRAFS

EL MOLÍ DE CAN MITXO. ENDERROCAT

Molins de Campos, senyeres de pla mallorquí. Faristols de pedra, ciris esponerosos, torres envellides que destrien un horitzó d'amenaça. Els raigs d'estiu ja havien arribat a la vila, l'any 1972, empipadors com sempre, sense notícies extraordinàries ni presagis fora mida. Cremava el sol agostenc, cantaven els ametllers i es respirava la proximitat de la festa. Alguns, pocs, passaven vora la paret ajaguda del molí de Can Mitxo amb un no-sé-què tremolós, amb una ullada retrospectiva d'inconsciència adormida. Moments després -minuts, hores o dies, a qui pot interessar la precisió d'una data per al record?- la torre del molí queia enmig de ruïnes, vell testimoni d'un racó entranyable. Com la soca centenària que el llamp estella, amb el cop sec i torbador del brau mort a la plaça, un altre glop de la història local, insignificant, per ventura, era xuclat per la terra roja...

Han passat dinou anys... Ningú no juraria que fossin només dinou... Però el temps és un altre. Hom vol preservar avui les torres de molí que romanen encara dempeus, algú fins i tot les venera... com a sants de vellúria perpètua. Guillem Moranta feu aquesta fotografia aquell agost del 72, aturant la mort física d'aquell molí, paradigma de tants altres. A la vora, presidint el portal del reduït estanc de Can Mitxo, un cartell de fusta amb els colors vermell i groc de la insígnia espanyola anunciava: «TABACALERA, S.A. EXPENDEDURIA Nº 3». L'estanc ha canviat. El molí ja no hi és.

S. M. M.

A LA VENDA ELS NÚMEROS ENDARRERITS DE RESSO

BODEGA VIDAL

Especialitat en vins de reserva

Carrer Creu, 28 • CAMPOS

PERFUMERIA VIDAL

Perfums i Cosmètica

Carrer Creu, 28 • CAMPOS

EMBOTITS

can BERNAT S.A.

BOTIFARRONS I LLANGONISSA
EMBOTITS EN GENERAL

Elaboració pròpia

Vàzquez Mella, 7 • Tel. 65.00.43 • Part. Tel. 65.09.47
07630 CAMPOS

ILLA MOTORS, S.L.

Tomàs Rigo Vicens
Agent Vendes

VENDA DE VEHICLES NOUS I USATS

Nuno Sanç, 26 - Tel. 65.24.22 - CAMPOS (Mallorca)

TRIOMF DEL TEATRE CAMPANER A CONSELL

Jaume Lladó

El grup de Teatre d'Antics Alumnes del Col·legi Fra Joan Ballester, amb l'obra que el passat mes d'abril representaren al Teatre Municipal, concretament «La Seu plena d'ous» de Joan Mas, han aconseguit en el IV CERTAMEN DE TEATRE PER A AFICIONATS D'AUTOR MALLORQUINS, celebrat a la Vila de Consell durant els mesos de juliol i agost, el PREMI A LA MILLOR REPRESENTACIÓ, màxim guardó d'aquest certamen.

Tinguérem, fa uns dies, una petita xerradeta amb uns quants membres del Grup de Teatre.

- Sorpresos per aquest premi?

- Ja us ho podeu imaginar! Si l'any passat ens haguessin dit, abans de presentar-nos al Tercer Certamen, que ens donarien el premi a la Millor Direcció i que enguany a la Millor Representació, no ens ho haguéssim cregut.

- Què se sent quan un puja a l'escenari a recollir el trofeu?

- Una alegria immensa. Perquè si el petit fet de fer la representació i els aplaudi-

- En Guillem Ginard recollint el premi i mostrant-lo al públic.

ments ja t'omplen pensau si, a més d'això, encara guanyes alguna cosa, i sobretot el millor premi... Ja us ho podeu imaginar!

- El Grup de Teatre ha tingut una carrera que podríem dir «metèdrica», a què ha estat degut això?

- Ha estat com a conseqüència de la feina constant de tots els membres del Grup, no només dels que surten a escena, si no també de l'equip tècnic. I hem de pensar que enguany hem tingut menys temps per preparar l'obra que en ocasions anteriors.

- Tot això, qui més qui manco ho sap. Heu participat a «Sor Maria Rafela», la representació del Col·legi on anàveu, etc. Però, què és aquest certamen, i quants de Grups hi prenen part?

- Aquest és un Certamen de Teatre d'Autors Mallorquins. Les representacions van a càrrec de grups d'aficionats, com nosaltres. Enguany, com l'any passat, érem un total de dotze, de tota la geografia mallorquina. N'hi havia de totes les edats, des de nosaltres a la Tercera Edat de Lluçmajor, i tots amb unes ganes de guanyar fora mida. Ja us podeu imaginar la competència i el nivell.

- La representació ja la vàrem veure aquí, s'ha canviat alguna cosa?

- Bàsicament, res en absolut. Només un parell de detalls que trobàvem que podrien influir una miqueta en la decisió del jurat. Emperò no gaire coses: certes postures, alguns canvis de tons... Bé, ja vos n'adonareu perquè feim comptes tornar-la a representar.

- És possible que ens

explicàssiu el que va succeir el vespre de l'entrega de premis?

- En primer lloc, es començà per les nominacions. La primera va ésser per a la millor actriu, on Na Coloma Sánchez, per primera vegada, va veure el seu nom inscrit, emperò no vàrem dur sort. Va ser per N'Angustias González del Grup de Teatre «Agara» d'Andratx.

Quan al millor actor, tampoc vàrem dur sort. Ningú dels nostres ho va ésser. El se'n dugueren «ex-aequo» en Gabriel Pol i en Pere J. Cirer del Grup «Espiga de Consell».

I quan a la millor direcció, en Toni Picón va ésser nominat. El va obtenir en Jaume Gomila del Grup de Teatre de Son Ferriol.

Quan varen haver dit això n'hi va haver que varen

acalar el cap, malgrat que la nostra obra fou també nominada com a millor representació, altres encara tenien certa esperança. Emperò llavors, quan ens varen anomenar, allò va esser «el delirium»: crits, felicitacions, en Guillem damunt l'escenari, un «show»!.

- **Enhorabona. Això ja ha passat. El llistó està molt alt. Projectes immediats?**

- De moment, ja que hem guanyat, tornar fer una representació aquí. Així tothom podrà veure la nostra feina. Més endavant agafar una altra obra i posar-nos a fer feina.

- **Heu pensat en representar obres de tipus dramàtic o més clàssiques?**

- Això ja ens ho hem plantejat. Nosaltres ens devem a un públic que és, davant tots, el campaner. Escoltarem suggerències, crítiques i, el temps ho dirà.

Jaume Lladó.

Foto: FOTO VIDAL

- El Grup de Teatre dels Antics Alumnes del Col·legi Fra Joan Ballester en acció.

I ja que de suggerències es tracta, no en podem fer d'altra més que encoratjar aquests a lots a continuar endavant i iniciar-los a prendre el camí de l'experimentació, ja que ells

tenen capacitat (a la vista està) per representar, no tan sols teatre costumista, com han fet fins ara, sinó per aficar-se dins el «TEATRE» en majúscules, a posar damunt l'escenari qualsevol

tipus d'obra que els facin ganes. Només falta que s'ho proposin, la capacitat hi és.

Redacció.

Publicitat a Ressò: Maria Bauçà • Tel. 65.01.47 • Laborables de 17'30 a 20'00 h.

SA CIMENTERA, S. A.

MATERIALS PER A LA CONSTRUCCIÓ

FABRICACIÓ PRÒPIA DE CIMENT NATURAL

Carrer Cimentera, 38 • Tels. 65.02.54 • 65.08.73
07630 CAMPOS (Mallorca)

RESTAURANT

CAZADORES

DIRECCIÓ FAMILIAR

CUINA MALLORQUINA

Ctra. Campos a La Ràpita, Km. 6'5
Tel. 64.03.70 • CAMPOS (Mallorca)

JAUME FERRER I MAS

Reparació i Venda de Motos
Motoserres i Motocultors

Carrer Lepanto, 1 - Tel. 65.00.60 - Campos

MATERIALS DE CONSTRUCCIÓ
MIQUEL LLADÓ

Avda. La Verge, s/n. - Tel. 65.06.75

EL BATLE I EL METGE DE GUÀRDIA A PUNT D'ARRIBAR A LES MANS.

El sanitari no va voler atendre una malalta,
esmentant que no era un cas d'urgència.

Miquel Adrover Monserrat

El passat dia 24 d'agost es va produir un fort enfrontament entre el metge de guàrdia Enrique Lerma i el batle Sebastià Roig arran que el metge no va voler atendre una malalta que tenia adolorida la zona dels pits, esmentant que no es tractava d'un cas de urgència, aleshores els afectats cercant posar remei al seu mal anaren a l'Ajuntament on acudiren a l'ambulatori primer un policia local i després el batle; moments després es produïa l'incident entre polític i sanitari.

La pel·lícula dels fets començava damunt les 8 de l'horabaixa del passat dissabte dia 24 d'agost quan el matrimoni campaner compost per na Catalina Huguet i Cesáreo Vieitez que viuen per la zona de les Quaranta decidiren anar al metge perquè na Catalina estava afectada

prés de què la malalta i el seu marit contaren al metge els símptomes de la zona adolorida, aquest els va respondre que no li podia receptar cap tipus de medicament ja que -segons ell- no es tractava d'un cas de urgència. Els afectats insistiren i veient que el sanitari no canviava d'opinió,

en Cesáreo i na Catalina s'encaminaren a la farmaciola cercant un calmant que adormís el mal; l'apotecari no els va poder ajudar ja que no tenia la corresponent recepta del metge. Poc després sense saber què fer, es dirigiren a l'Ajuntament per demanar on anar amb el seu cas. El batle

envià amb ells un policia local al Punt d'Assistència Continuada, però el metge seguia amb les seves i davant l'autoritat policial es va reafirmar amb la seva opinió sobre el cas un parell de vegades. Segons el sanitari, el policia local informa per l'emissora al batle del que

Dins el despatx del Metge i amb la porta tancada es va produir l'enfrontament

d'un fort mal als pits. el matrimoni atemorit per les possibles conseqüències que es poguessin produir, no només a na Catalina si no també a la preciosa nina que feia pocs dies havia tingut espersonaren a l'ambulatori. Allà casualment es trobava de guàrdia el metge Enrique Lerma. Des-

- Cesáreo Vieitez i Catalina Huguet, els afectats per l'incident.

Lerma interposà denúncia per abús d'autoritat contra el Batle

succeïa a l'ambulatori i el batle més aviat que depressa -i segons conten, a caixes destrempades- es va personar al Punt d'Assistència Continuada per posar remei a la que estava ocorrent.

El batle s'encaminà cap al despatx on es trobava el metge, als afores de

l'ambulatori es congrega un bon nombre de persones que bocabadats escoltaren la discussió entre metge i batle, discussió que va esser del tot impossible poder saber què deien perquè la porta del despatx es trobava tancada. El que sí es va poder deduir va esser el fort grau d'empipament de les dues parts ja que la discussió era del tot pujada de to amb crits que es podien sentir des de fora. Poc després el batle i el metge sortiren del despatx i el sanitari va manifestar les seves intencions de no medicar ningú pus a Campos, el batle li contestà que fins que

s'anomenàs substituït ell havia de complir amb la responsabilitat adquirida.

La policia local realitzà un informe sobre el succeït, els afectats donaren suport a aquest informe i denunciaren els fets a l'Ajuntament. Enrique Lerma el mateix vespre interposà denúncia contra el batle per abús d'autoritat davant la Guàrdia Civil, aquests també realitzaren el corresponent informe cridant a declarar les parts implicades.

Al voltant de les 11 i mitja del vespre l'Ajuntament enviava un metge al domicili de na Catalina i en Cesáreo

Vieitez, metge que casualment va esser en Jordi Galmés (per més senyes batle de Ses Salines pel Partit Popular), que diagnosticà una inflamació als pits. Segons els afectats, el metge Galmés els va dir que estractava d'un cas que s'havia de medicar.

En el darrer ple ordinari el batle va explicar l'incident amb el metge i va dir que aquest tenia intencions de retirar la denúncia interposada i que va demanar disculpes al consistori mitjançant una carta. El cert és que del metge no n'han tengut notícies des de l'incident, què ha passat amb ell?

**Llogam local ideal per a
Oficines, Consultes,
Perruqueria . . .
Informació: Tel. 65.07.58**

**TALLER
PNEUMÀTICS
I EQUILIBRATS**

MIQUEL BORDOY
SERVEI DE PNEUMÀTICS:
MICHELIN
I
DUNLOP

REPARACIÓ EN CALENT

**VENDA BATERIES VARTA
I REVISIÓ FARS**

Carrer Victòria, 57 • TEL. 65.21.93 • CAMPOS

CAPSIGRANY

L'incident entre batle i metge va donar lloc a molts de comentaris, la veritat és que aquestes dues activitats estan barellades des d'un temps ençà i si no recordem el que va passar a veïnat, Santanyí o Vilafranca de Bonany. Ara ens toca a nosaltres sofrir els enfrontaments quasi de boxejadors entre batles i metges. Crec seriosament que l'aigua no se perd tota per un lloc mai, Per una part tenim el metge Lerma amb fama de problemàtic entre la població, que ja no era la primera vegada que li succeïa un cas similar i a més d'això «caparrut»; i per l'altra, el batle en pla «superman», salvador dels indefensos.

Per la meua part opín que el diàleg sol anar bé en aquests casos.

PROHEMA, S.L.
Estació de Servei, 24 H.

Carrer Sant Blai, 19 • Tel. 65.01.53 • CAMPOS

L'AMO EN TOMÀS BALLESTER.

Foto: Damià Prohens (FOTO VIDAL)

L'amo en Tomàs Ballester té 91 anys (i vint dies, matisa ell). La seva vida va començar i transcórrer a la vegada que el segle, i com molts dels homes del seu temps mai no ha sabut llegir ni escriure.

És un dels primers homes de la vila que pot dir que tot li ha anat com a damunt rodes. Aquest fet és la causa del seu malnom en Tomàs dels camions.

- Vàreu ser el primer que tenguéreu un camió aquí, a la vila?

- Sí, vaig comprar el primer camió, amb altres socis, a l'any 1925 o 1926. A la vila no n'hi havia d'altre, i de cotxes particulars per ventura un o dos. Crec que encara no hi havia cap senyor que en tengués de cotxe.

- Quina casta de feines fèieu en aquells moments?

- Feia tot el que em sortia, particulars, picapedrers . . . traginava albercocs, que en aquella època n'hi havia molts, cap a Ciutat, porcs grassos i tota casta d'animals.

- Que pensava la gent quan parlàveu de comprar un camió?

- A ca nostra no n'estaven massa satisfets. Molta de gent deia a mon pare: «aquest al.lot teu et fotrà el que tu has guanyat». Pensaven que ho faria tot flamada perquè un aparell que en caminar ja menja és un mal negoci i no entenien que els seus animals menjaven en estar aturats, cosa que el meu no feia.

- Vivíeu de la feina del camió?

- Vivia d'això i sobrava. En aquest temps guanyava 6 o 7 duros cada dia i els homes només guanyaven 4 pessetes a jornal. Avançava molt perquè encara era fadrí.

Ben aviat vaig poder comprar un camió tot sol, el m'entregaren el dia que batiàrem el meu fill Guillem. Era d'allò més modern i em va durar més de trenta anys.

- Quan vos vàreu fer el carnet?

- El carnet llavors el feien ben igual que anar a confessar. El que comandava va dir: «si aquest al.lot posa el camió dins aquest trast se'n podrà anar onsevulla» i pensa! foren dues grapades i el me varen dar.

El de primera el me donaren sense fer res, a jo i a tots els que havien conduït 4 anys sense tenir accidents.

- Hi devia haver poques noses per la carratera?

- No hi havia ningú més que qualche carro. Els carreters la varen prendre contra jo, perquè el temps que ells feien un viatge jo en feia tres i cobrava per l'estil.

"Fer-se el carnet en aquell temps era com anar-se'n a confessar"

- Més o manco quan começàreu a tragar animals?

- Porcs i xots des de sempre. Bous i vaques no n'hi va haver fins devers l'any 32. Per dur un bou a Ciutat cobrava nou pessetes i de vegades feia dos i tres viatges diaris. Sempre procurava tenir doble viatge, d'anada i de venguda.

Servia els botiguers de la vila i els comerciants de Palma em donaven un 2% si anava a ca seva, això em bastava per anar a dinar a «La Espiga de Oro», primer plat, segon i un poc de dolç em costava entre l'65 i l'80, si bevia cafè encara no arribava a les dues pessetes.

- Com estaven les carreteres?

- Hi havia clots de dos pams de fondària. Cada any esquinçava 4 o 5 rodes i un parell de jocs de fulls de molles.

El primer camí que asfaltaren va ser el de Lluçmajor a Ciutat, posaven una casta d'asfalt que s'aferrava per les gomes, si aturaves el camió damunt la carretera en tornar a partir el desferraves d'enterra.

Per dins Ciutat quasi cada mes els havien d'arreglar, els carros i les bísties els espenyaven molt. Amb l'asfalt les bísties queien cada instant i per aixecar-les havien d'estendre sacs a terra. Són coses d'aquestes que pareix que no han passat mai.

- Què vos va costar el primer camió?

- El primer va ser un Ford i em va costar 820 duros.

El Chevrolet em va costar 6.000 pessetes damunt el moll de Palma i me'n donaren 1.000 del que jo tenia. Arribava desmuntat i sense caixa.

- On posàveu la benzina?

- Era parroquià de tots els assortidors de Campos i n'hi havia a Ca'n Rosa, a Ca's Fidever, a Ca na Punta del carrer Nou.

Abans del Moviment anava a 40 cèntim i a poc a poc la pujaren fins a dues

pessetes, era molt! i férem una protesta, va ser com una revolució dels camioners de Mallorca, fins i tot anàrem a Madrid i tammateix no la baixaren.

Durant la guerra molts hagueren de posar motor de gasògen, motors que cremaven clovelles d'ametla. La benzina estava racionada i no bastava per res, així i tot me'n vaig sortir. El senyor d'una possessió de Lluçmajor me'n va vendre dos mil litres. Amb aquests, amb el cupo que tenia per anar per la vila i un altre que en vaig aconseguir per cada viatge que feia a Ciutat vaig poder passar el temps d'estretor.

No només anava malament la benzina, el pitjor és que hi havia molta fam, he vist al.lotes joves menjar-se les

clovelles d'una taronja que jo havia tirat.

"Quan els homes guanyaven 4 pessetes de jornal, jo ja guanyava 6 o 7 duros cada dia".

- Vàreu haver d'anar a la guerra?

- A la d'Àfrica hi vaig partir però no hi vaig arribar mai, només fins a Cartagena.

Durant la Guerra Civil me varen requisar els camions i

m'enviaren com a xofer a Manacor, Son Carrió i Sant Llorenç.

A un dels camions el tenien els alemanys a Pollença, a l'altre jo l'havia preparat perquè quan el posassin en marxa el motor voltàs cap enrera, no hi havia cap soldat que el volgués manar i el tenien aturat a la «Plaça de Toros» de Palma, l'havien dat per inútil, vaig haver de fer moltes passes però el me tornaren i com que jo sabia quin mal tenia vaig poder fer tota quant feina em sortia; no n'hi havia d'altre i ja guanyava unes 1.000 pessetes cada dia.

- I el preu, no era molta competència?

- Sí, però el camió tenia un gran avantatge, anaves a cercar i duies el gènere fins al portal. Això no passava amb

el tren.

- Heu traginat alguna cosa un poc «especial»?

- He traginat de tot però «contrabàndol» no en vaig voler fer mai i això que me varen voler ginyar moltes vegades.

Ara l'amo en Tomàs es queixa un poc de la vista quan altre temps en podia bravejar, del que segur no es pot queixar és de la seva bona memòria i de la gran sort que ha tingut en poder gaudir de tants anys de vida i que encara siguin molts més. Gràcies l'amo en Tomàs i fins un altre dia.

Antònia Sitjar.
Jaume Lladó.

SUR HÀBITAT IMMOBILIÀRIA

COMPRA • VENDA • LLOGUERS
VALORACIONS IMMOBILIÀRIES
ASSESSORAMENTS URBANÍSTICS, ETC.

TENIM PER VENDRE:

- Solar a Sa Ràpita de 260 mts. aprox.
- Xalet a Sa Ràpita, 4 dormitoris, un bany, cuina i menjador.
- Solar a Sa Colònia de Sant Jordi de 240 mtr. aprox.

Informació: Tel. 65.02.65 • Plaça, 19 • CAMPOS
Llúcia Lladó A.P.I.

CUINES SANZ

Dugui'ns les mides de la seva cuina i triï entre més de vint-i-cinc models diferents.

De la resta ens n'encarregam nosaltres.

Carrer Ortega i Gasset, 8
TEL. 24.84.84
PALMA DE MALLORCA

LES FINESTRES MÉS SINGULARS DEL POBLE DE CAMPOS

Campos per les seves circumstàncies socio-econòmiques de poble tradicional i agrícola que sempre ha viscut d'esquena al mar, i no ha desenvolupat quasi bé cap tipus d'indústria, ha estat poc donat a modificar de manera sensible l'espai ambiental i arquitectònic en què es movien els nostres avantpassats.

En el moment que molts de pobles emprengueren reformes urbanístiques importants destruint part del seu patrimoni històric, l'Ajuntament de Campos, sortosament es va limitar a unes poques intervencions puntuals d'alineaments de carrers, i que no totes es dugueren a terme, com tampoc mai no ha arribat a realitzar-se la Plaça Major projectada l'any 1930.

És per aquest doble motiu que encara avui persisteixen moltes cases dels segles XVII i XVIII, més o manco modificades als darrers 100 anys en què s'hi han anat fent finestres balconeres i cotxeres, i substituint el tradicional portal redó per un de quadrat, però malgrat tot conserven intactes la majoria de les seves finestres del pis superior.

Ara bé hi ha a Campos una sèrie de finestres que podríem qualificar de singulars, més per les seves característiques escultòrico-ornamentals, que per la seva antiguetat, envers d'altres per ventura de la mateixa època o més antigues, però més senzilles, que relacionam a continuació:

CARRER ESTRET O PARE ALZINA

Sa Rectoria

Una finestra gòtica, segurament la més antiga del poble. Té esculpit un arc conopial.

Cas Potecari Fernández, casa nº 20

Dues finestres gòtiques amb un motiu conopial, una d'elles té ornamentació renaixentista a l'empitador.

- Finestra renaixentista. Carrer Creu, 7 (Ca'n Rosa)

Ca Ses Practicantes, antigament Ca na Bereol, casa nº 7

Finestra renaixentista, es va desmuntar per fer la reforma de la casa, actualment està desmuntada, i és propietat de D. Joan Ginard.

CARRER DE LA PARRÒQUIA

Sa torre de Ca'n Bragues, casa nº 6

Una finestra gòtica motllurada amb baguetons.

Ca'n Nofret, casa nº 12

Una finestra gòtica amb motiu conopial a la llinda.

CARRER DE S'AIGO

Ca'n Clau Fort, casa nº 14

Una finestra gòtica motllurada perimetralment amb baguetons.

CARRER DE SANT JULIÀ

Ca n'Amera, casa nº 8

Una finestra renaixentista.

CARRER NOU

Ca na Torres, casa nº 15

Una finestra gòtica motllurada perimetralment amb baguetons, Dissortadament, la part inferior dels brancals han estat rebaixats.

CARRER DE SA CREU

Ca'n Rosa, casa nº 7

Una finestra renaixentista.

CARRER D'ES VI O COSME MARIA OLIVER

Ca'n Cosmet, casa nº 8

Dues finestres gòtiques moldura-

des amb baguetons.

Una finestra gòtica a la torre que té esculpit un arc conopial.

Dues finestres renaixentistes formades per columnes decorades amb guirnaldes i rematada, una d'elles, amb caps de figures humanes.

CARRER MAJOR

Ca na Fàtima Cosmet, casa nº 8

Dues finestres renaixentistes situades al corral.

CARRER UNIÓ

Ca'n Carut

Una finestra gòtica decorada perimetralment amb baguetons.

Auto-Escola Vidal, casa nº 25

Una finestra gòtica decorada amb arc conopial.

CARRER POSADES

Ca'n Mesquida, casa nº 7

Una finestra gòtica decorada amb motiu conopial a la llinda.

CARRER ANTONI MAURA

Ca'n Closca, casa nº 1

Una finestra gòtica decorada amb motiu conopial a la llinda, actualment emblanquinada.

Ca'n Damià Verger, casa s/n.

Una finestra gòtica decorada perimetralment amb baguetons.

Ca'n Alzines, casa nº 11

Una finestra gòtica decorada amb motiu conopial a la llinda.

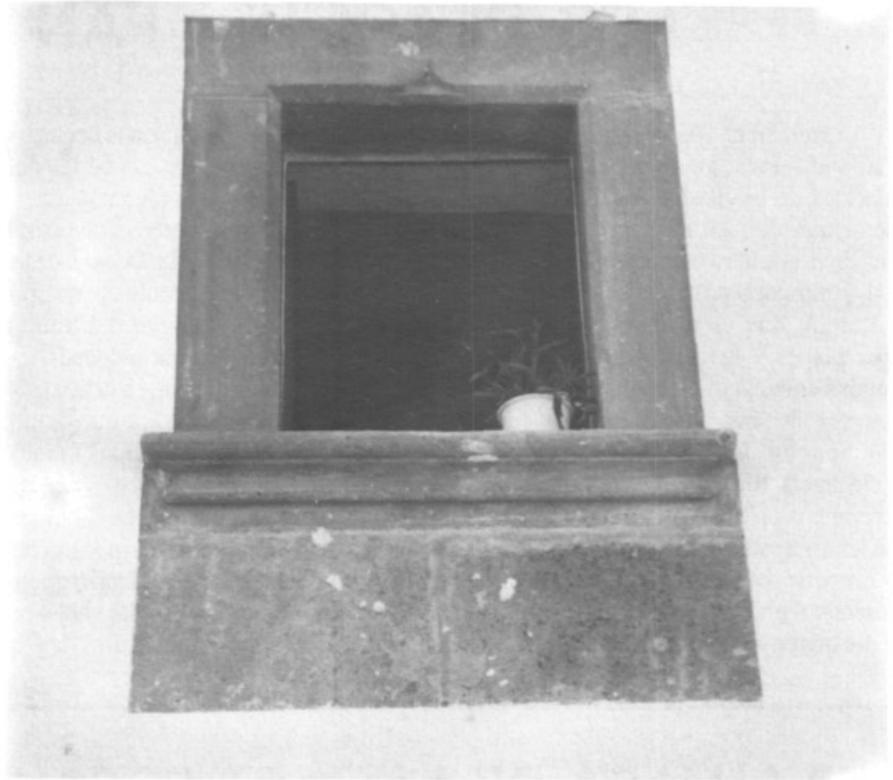
CARRER AMER

Sa Posada de Son Amer, casa nº 2

Una finestra gòtica decorada amb motiu conopial.

Un conjunt de dues finestres, possiblement d'estil barroc.

Ca n'Aina Dometo, casa nº 4

- Finestra gòtica. Carrer Unió, 25

Una finestra gòtica decorada perimetralment amb baguetons. Actualment emblanquinada.

Ca'n Brill, casa nº 12

Una finestra renaixentista amb els capitells escultrats amb caps de figures humanes.

Ca'n Pere Ignasi

Dues finestres renaixentistes, una al mateix carrer i l'altra a la Plaça.

CARRER DE SANTANYÍ

Ca'n Dometo

Dues finestres gòtiques, una a la torre i l'altra situada a la casa, ambdues decorades perimetralment amb baguetons.

PLAÇA MAJOR

Ajuntament

Dues finestres gòtiques situades a la façana lateral, una decorada amb motiu conopial a la llinda, i l'altra perimetralment amb baguetons.

La Torre de Ca'n Cós

Una finestra gòtica amb motiu conopial a la llinda.

Una finestra renaixentista.

De tota la relació exposada abans, es pot concretar que de les 38 finestres esmentades en tenim 26 de Gòtiques, 11 de Renaixentistes, i 1 de Barroca. De les Gòtiques amb motiu conopial n'hi ha tres amb l'arc complet, i 9 tenen el motiu tan sols a la llinda, mentre que n'hi ha 14 amb baguetons. Pel que fa a les Renaixentistes 8 són geomètriques, i tres figuratives.

Aquest treball s'ha completat amb una col·lecció de fotografies, que per raons lògiques d'espai no s'han pogut publicar.

Campos, Octubre de 1991.

Francisca Oliver Mut.

Guillem Mas Forteza.

Fotos: Guillem Mas

LES PLACETES FAN MIRERA

Darrerament deixades de l'abandó més absolut les placetes de la vila han recuperat part del seu encant. O sia, dit d'una altra manera, els hi han atorgat el protagonisme i l'orgull que es mereixien. Les places i les placetes -segons convengui anomenar-les per la seva amplitud i incidència- vénen a fitar l'elegància d'una vila; com igualment la fiten els arbres de les avingudes més amples, o un petit reducte de verdor assentat a un lloc precís d'un redol qualsevol del casc urbà.

Les places de Sa Creu, Es Pou Nou i Els Tres Molins atorguen personalitat i pervivència a una vila plana i mediterrània que vol créixer amb orgull, obrint-se a visitants ocasionals i a observadors madurs. Són, per dir-ho de qualque manera, uns punts neuràlgics dins la geografia urbana que defineixen una preocupació per la dignitat dels colors i de la llum, assentant paral·lelismes difusos entre asfalt i formigó, enmig dels vuit vents del món.

És per això que són d'agrair

aquestes actuacions. Com ho són també les de la creació i l'ordenació de noves zones verdes a diversos indrets de la vila. De vegades són els petits detalls els que proclamen els signes del futur, no les fetes trascendentals, que molt sovint, i a la llarga, són errònies. Els petits detalls evocuen intencions i motivacions més que respectables, perquè són sinceres i humanes, resultin esguerrades o no.

Encara que sigui tòpic acudir al batle Forques -l'únic cabdill fins ara que va tenir

esment en posar verdor a la vila-, sembla significativa aquesta passa immediata duita a terme pel nou consistori tot just accedir al poder. I com la conformança no és bona, seria d'agrair que, d'una vegada per totes, l'Ajuntament enllestís els projectes pendents d'una plaça on ubicar el mercat, i d'altres zones verdes, amples espaioses que, sense cap dubte, atorgarien un encant precís al cos asserenat del casc urbà campaner.

Pere Joan.

XII PUJADA DE LA PART FORANA A LLUC A PEU

Pinzellades de corre-cuita.

Un enfiloll llargament estès avançava per les rampes de Lluc, camí de cabres d'antuvi, carretera tortuosa i de misteri. La nit del 8 de setembre era llarga, immensa, perduda vers un infinit de tots conegut. No s'obria la fosca, atmosfera closa, encara: ni un raig de lluna, ni una llumera, ni una alimara perduda a mig camí. Les ratlles de l'esfalt només, amb llur blancor febrils, guiaven la mirada cega del pelegrí, ara una mica atemorida vora el barranc traïdor, decidida suara que l'aventura la portés a les últimes conseqüències. De Campos o de Porreres, de Selva o de Caimari, la caminada no és la mateixa . . . 62 campaners sortien de la vila, la tarda del dia 7 . . . Ningú no destriava encara l'horitzó de la serra. Més gent s'hi afegia, de Felanitx, de Santanyí o de S'Alqueria, companys d'esforços, sempre benvol-

guts. Dotze anys després, l'essència és la mateixa, tot i els canvis, les dificultats, les alegries i els desencisos, les escalivades del trajecte.

Passades les 6 de la matinada, arriben els primers romeus a l'esplanada del monestir, travessant la fosca, esperant que la claror de l'alba alleugi uns ànims per força malmesos. Cintes, xocolatada, com el soldat victoriós que arriba de la lluita més cruel . . . Durant prop de quatre hores, aquell enfiloll romput s'aboldrona sota els brancatges que marquen l'arribada. Festa, derrota, alegria i mandra, satisfacció o penediment, . . . els sentiments més contradictoris es barregen per igual al cap i al cor dels protagonistes de la pujada. El camí, com sempre, no amaga la seva parcialitat d'injustícia: uns, la majoria, esperen impacients que l'autocar de la redempció els torni els llençols

de la llar, ajaguts i endormissats, desfets... Altres, a la Basílica, són testimonis de l'ofrena a la Mare de Déu, i esperen la missa que, a les onze, oficiarà Mn. Teodor Úbeda a l'esplanada del Centenari. Hi seran el President de la C.A., D. Gabriel Cañellas, el President del Consell Insular, D. Joan Verger, entre altres autoritats. Els prop de tres mil arribats, amb tota justícia, s'esbandeixen a vo-

luntat.

La baixada té un regust de victòria gloriosa. Adormit, amb les cames a l'altre món, amb la impertinència assumida dels raigs de sol a la cara, la planúria venç les rigors de la muntanya. Menys enigmàtica, despullada d'encanteris sublimes, la planúria és més generosa, agradable. Tristament, la planúria som tots nosaltres, per ventura,...

Sebastià Moranta Mas.

LA CENTRAL LLETERA BLAHI AJORNA ELS PAGAMENTS DE LA NÒMINA ALS TREBALLADORS.

La Central Lletera Blahi s'ha vist amb la necessitat d'ajornar els pagaments de la nòmina corresponents al mes de setembre als seus treballadors, aquesta determinació s'ha presa, arran de patir l'empresa greus problemes de tresoreria i manca de liquidesa. La mesura segons esmenta el gerent es va fer necessària ja que Blahi no ha cobrat el productes distribuïts als darrers mesos.

Els treballadors de Blahi, i amb boca dels seus representants sindicals, mostren la seva preocupació pels fets i la possibilitat de que darrera aquest ajornament del pagament de nòmina esdevengui el tancament de la central o la declaració de suspensió de pagament, ja que segons els representants dels obrers «si es tenen problemes

de liquidesa pel setembre, la situació pot esser molt més greu als mesos de l'hivern». Així mateix els treballadors creuen que el destí de la central lletera campanera, és el de convertir-se amb un centre de recollida per Agama. Aquest centre realitzaria les funcions que abans duia a terme l'Ilma, és a dir emmagatzamar i refrigerar la llet per després encaminar-la de cap a la central que Agama posseeix a la carretera de Manacor a Ciutat de Mallorca.

La determinació empresa per la central lletera se'ls va comunicar als treballadors mitjançant una reunió amb el gerent de l'empresa Manuel Castillo. Al gerent els va explicar les raons que varen dur a la direcció a ajornar els pagaments de les nòmines i que són la manca de liquidesa

i greus problemes de tresoreria. Als representants dels treballadors els fa molt difícil saber el vertader estat econòmic de la Central Lletera Blahi, ja que només han tingut accés als balanços de l'any 1989.

A la reunió mantinguda entre la direcció de la central lletera i treballadors, el gerent Castillo els va assegurar als treballadors que la empresa no desapareixeria i va esmen-

tar que la central lletera campanera passava per una situació econòmica difícil; davant la incistència dels treballadors, Manuel Castillo va comentar que la direcció estudiaria un pla de viabilitat, així mateix els informà de que l'ajornament del pagament de les nòmines es produiria en un termini de durada de 8 a 10 dies.

Miquel Adrover Monserrat.

Publicitat a Ressò: Maria Bauçà • Tel. 65.01.47 • Laborables de 17'30 a 20'00 h.

Dr. PERE GARAU LLOMPART
ACUPUNTURA

TRACTAMENT DE:

Ansietat • Depressió • Obesitat • Tabaquisme
Reumatisme • Lumbàlgies • Ciàtiques
Cervicàlgies • Vertígens • Frigidesa

Tel. 66.05.16 (Cita Prèvia)
Carrer des Born, 11 • LLUCMAJOR (Mallorca)

CRESPO ÒPTIC
DIPLOMAT

NUNO SANÇ, 14
TEL. 65.26.37
07630 CAMPOS

EN COSME BARÓN VA MORIR A ES SIVINAR DE SANTANYÍ A CAUSA D'UN COP DE MAR PRODUÏT PEL FORT TEMPORAL.

El passat diumenge dia 29 de setembre esdevenia un succés que va produir la mort d'un jove campaner, en Cosme Barón Bonet de 27 anys. Quan estava, juntament amb el seu cunyat, retirant les llences a Es Sivinà, (terme de Santanyí, comprès entre Cala Figuera i Cala Mondragó), va ocórrer

un tràgic fet. Quan els dos es trobaven damunt les roques i a causa del fort temporal que es desenvolupava a la costa sud de Mallorca, un cop de mar va tomar els dos joves campaners dins la mar. En Jaume va estar dins l'aigua aprop de tres hores esgotant les forces a causa de les in-

clemències de la mar envalan-tonada pel temporal. La sort d'en Jaume va ésser que un home d'un casal dels voltants observant el temporal va divisar la petita figura d'un home que es debatia amb l'aigua, donà avís al quarter de la Guàrdia Civil que enviar els afectius amb els helicòpters del S.A.R. i pogueren rescatar en Jaume, sà de les ungles marines. Però la situació que esdevingué alegria pel rescat d'en Jaume s'agraujà quan se n'adonaren de què en Cosme no apareixia, després de cercar moltes hores decidiren continuar l'endemà el matí que va ésser trobat al mateix lloc on havia desaparegut a Es Sivinà. Els bucejadors de la Guàrdia Civil trobaren el cos d'En Cosme Barón a 40 m. de profunditat completament nuu. Segons va poder saber Ressò, el resultat de l'autòpsia

que se li va practicar a en Cosme resultava que la mort es va produir a causa de l'impacte contra les roques, així mateix va morir dins l'aigua ja que a resultes del cop va perdre el coneixement.

En Cosme Barón Bonet, era un jove campaner que s'havia pronunciat per la seva afició a la música, actuant bastant de temps com a discjokei, estava a punt de complir 27 anys i la seva tasca professional la dedicava a la fusteria que de ben petit començà amb aquest ofici. Des d'aquestes humils pàgines de Ressò no ens manca altra cosa que donar el condol a la seva família, recordant-lo així com era, una bona persona enamorada de la música.

Miquel Adrover Monserrat.

Maria Mas Guaita

**MATERIALS DE CONSTRUCCIÓ,
TRANSPORTS,
LÀMPARES I DECORACIÓ**

Carrer Ràpita, 43 • Tels. (971) 65.01.23 • 65.24.32 • 65.04.12
FAX. 65.24.32 • 07630 CAMPOS (Mallorca)

**CA'N
MELERO**

**FRUITES I VERDURES
CONGELATS • FRUITS SECS
PRODUCTES DIETÈTICS
VINS A GRANEL
POLLASTRES A L'AST**

Carrer Ferrocarril, 1 • Tel. 65.06.30
07630 CAMPOS

L'INSTINT NACIONAL

El president Felipe González malaveja posar de manifest els elements d'irracionalitat que impregnen el discurs naciolalista (dels altres, naturalment).

Però ell mateix cau en moltes irracionalitats interessades quan tracta el tema i, en qualsevol cas, certes irracionalitats no són tan dolentes com vol donar a entendre.

Per exemple, quan Fernández Ordóñez diu que només hi ha dues fronteres, amb França i Portugal, i que no es mouran, deixa interessadament de banda la de Gibraltar (que pretén moure) i les de Ceuta i Melilla (que sap que haurà de moure). Les fronteres espanyoles, contra la sensació d'estabilitat que ens volen fer sentir, no han parat de córrer: no fa ni vint anys varen recular, i de valent, les de les províncies espanyoles fronteres perquè, per molt que ho amaguin, així està previst

a l'articulat de la Constitució.

Una altra irracionalitat és el tractament discriminatori que donen els espanyols al cas de l'amputació de les terres del Rosselló i del Conflent respecte al de Gibraltar. Si els catalans som tan espanyols, diuen, com els andalusos, Perpinyà hauria de ser tan espanyol com Gibraltar. Perquè no el reclamen? Sens dubte perquè són, interessadament, irracionals.

I és que els espanyols es plantegen la irracionalitat davant el fet nacional, però davant un plat de cocido madrileño o d'una senyora (o senyor) desitjable no es plantegen res: es mengen el plat i s'assatgen, si poden, la senyora. La irracionalitat, l'animalitat, només surt a rotlle davant l'instint nacional. en els altres àmbits és procedent anar per feina i donar gust al cos. Només quan es tracta de l'instint nacional, i només per

als altres, la recepta racional és l'abstenció, el dejuni, el celibat. Mentre ells xalen com a truges de pleta de la seva animalitat culinària, eròtica i nacional, volen que sublimen les anses d'independència escoltant els seus avorridíssims sermons sobre la irracionalitat de les nostres pretensions. Sanats els voldríem veure, aquest bergants!.

Diuen que revitam conflictes tribals, que tornam a l'època de les caveres, però és cert que en molts d'aspectes ells tampoc no n'han sortit mai. Probablement menjam i forniquem, si fa no fa, com a la prehistòria, i això no és irracional per a ningú. Probablement l'instint territorial i de pertinença al nostre grup és idèntic al de l'home de les caveres. Allò que no podran entendre els espanyols fins que no tinguin aquesta qüestió com a problema és que, ara i aquí, la manera més completa

de satisfer l'instint territorial i ètnic és la possessió d'un estat i, per tant, aquells que ens trobam condicionats a satisfer aquest instint amb preservatiu, no acabam de trobar-nos a pler.

Que no s'acalori el govern espanyol: irracionals ho som tots aquells que forniquem; però només és irracional, si de cas, l'acte. No pot ser-ho la pretensió de fer-ho com ells, satisfactòriament. I sàpiguen que si no ens ho permeten, haurem de pensar que són uns viciosos que els agrada fer-nos barrina mig impedits. Per molt que costi els arribarem a fer entendre que a les bardisses del seu imperi hi ha gent condreta, que té les coses al seu lloc i que, vatua el món, vol, demana, exigeix, gemegar de gust com ells.

Joan Mir.

- d'Esquerra Republicana de Catalunya -

aquarius

Avda. Primavera, 40 • Tel. 65.55.72
07638 COLÒNIA DE SANT JORDI

**MODA INFANTIL I JUVENIL • CALÇAT I ESPORT
BANYADORS**

**Descomptes d'un 30% amb roba d'hivern i
un 50% amb roba d'estiu.**

ELS PETITS PLAERS QUOTIDIANS

Damià Huguet.

És ben cert que, molt sovint, apreciam aquelles coses que més ens satisfan quan ja no les tenim. Fer un viatge d'uns dies, a terres peninsulars o a l'estranger, s'ha convertit gairebé en un hàbit - o segons com es miri en una necessitat interior de plaer - que la gent, jove o gran, sol fer almanco un pic en l'any. I sol esser precisament el retorn, i no la partida, el moment més colpidor del viatge. Baixar la costa de Païssa a qualsevol hora del dia, per la recta de Son Sala, i observar la silueta del poble és realment sorprenent i emotiu. Traspasar el revolt de Son Robat i filar tot dret cap a la vila, a l'hivern o a l'estiu, sintetitza un tocar amb els ulls allò que sempre hem tengut i volem: el call de la sang campanera amerat de sal i de sol. Anar a ca nostra, passar pels carrers, conversar amb els amics...

Els petits plaers quotidians són, evidentment, el sabor més espès de la vida: allò més irrenunciable i, a la vegada, el testimoni més viu del nostre sentiment encarat a estimar allò que tenim com a propi, i allò que sentim més fermament lligat a la rutina dels dies i dels anys: prosseguir el fil que neix en una infància mig perduda entre records

nebulosos i uns fets, recents, que palpam amb l'alè de viure el tragí quotidià; cada pic més aferrats a les coses viscudes, i amb més coses a aprendre, amb naturalitat...

Som del parer que, avui, les presses ens roben el plaer de poder gaudir amb tota plenitud la serietat que la vila ens atorga. Perquè Campos, avui encara, és una vila plàcida i tranquil·la que es pot viure amb tota plenitud. Únicament ens manca cercar els llocs més desitjats, els amics per conversar, la solitud que volem, i oblidar tot desencís. Sense misticismes de cap casta, tot i no ignorant que el treball diari és irrefutable, hem d'acceptar que som posseïdors d'uns béns que mereixem. De vegades mancats de previsió, desvalguts potser, però en el fons, ben rebuts i agraïts...

No pretenc fer cap apologia patriarcal de la vila, i manco encara mostrar-la com un lloc idíl·lic, que no ho és. Hi ha tant per fer, i tantes coses a millorar... Però, com diu Lufís Buñuel, qui pot parlar millor d'optimisme és una persona pessimista, perquè al manco és sincera. I jo, que som pessimista gairebé per devoció -o per vici-, i sobretot perquè no he trobat cap remei que em convenci a veure les coses a través del mirall on es reflecteix la realitat, he de reconèixer que m'omplen de goig i de satisfacció aquestes menudències quotidianes, aquestes petites coses que la rutina podria convertir en fetes avorrides, però que a mi em satisfan plenament, perquè són transcendents...

El meu cafè rebentat de caçalla de Llubí després de berenar és un dels símbols

particulars que dignifiquen el meu treball forçat per la necessitat de viure. (I viure, per a mi, ara, és una necessitat). Comprar un quilo de raïm al mercat. Una peça de formatge. Beure aigua de cisterna. Parlar amb els amics. Tocar la terra amb els peus... Potser n'he parlat molt, no sé si massa, de tot això, als meus llibres. Encara que som conscient que el meu missatge ha arribat a poca gent, molta de la qual tampoc no deu haver entès massa el que jo volia dir, em sembla. I és que la poesia potser no serveix per aquestes coses. Un poeta sembla una persona seriosa, molt responsable del que diu i del que fa. I això, encara que sigui veritat, no sol esser entès amb la profunditat que vol transmetre qui ho escriu. Un poeta formalitza i condensa amb la seva expressió un ideari concret. No cerca millorar res. Sinó més bé fer avinent a tothom la sensibilitat del seu desig. Una sensibilitat i un desig que voldria comuns i expansius per a tothom i a tot arreu...

Només enyoram, com deia, allò que ja no tenim. Acliquem per tant els ulls i facem córrer el vel de la ficció situant-nos en la rutina quotidiana de principis del segle

XXI, a Campos, una vila essencialment malmenada pels vents de la desídia. I, en aquest estat de puresa mental, després d'una rentada de cervell obligatòria, observarem millor tot el que hem perdut, i el que ja ens resulta irrecuperable... Els carrers, els caminols, les pedres, els arbres... Avencem-nos a la nostàlgia particular de cadascú. Rebutgem els sentiments col·lectius. Esborrem les arrels més preclares de la nostra història, llengua, costums i tradicions. I tot quedarà difús, merescut, condemnable...

De poc val recuperar la nostàlgia quan tot ja s'ha perdut. És necessari, per tant, viure i estimar -tocar amb els ulls de les mans allò que ara tenim, perquè pus mai no ho podrem tenir tan plenament com ara. És necessari, deia, desconfiar del futur. Mostrar un cert grau d'anarquia perquè tot és millorable. El voler no existeix. I el poder sempre ha estat corromput. Anomenen les coses pel seu nom, amb dignitat i perseverància. Siguem fidels. Demà tornarà a sortir el sol, encara que nosaltres no ho vegem. Els petits plaers quotidians dignifiquen la nostra grandesa, aquí també.

SA RUA

HAMBURGUESERIA

Carrer Plaça, 17 • Tel. 65.28.32 • CAMPOS

S'HA PUBLICAT «UN PUPUT DE CRESTA MOLLA»

Es tracta d'un llibre considerablement gruixat on l'autor treu a llum un recull de premsa d'articles, cartes, etc. referents a la polèmica entorn a la nostra llengua, el català i de les picabaralles que hem vist al nostre país per mor d'això, per mor de la veritat. Igualment, treu a llum, amb nom i llinatges, personatges de la nostra més recent història ben interessant per tractar aquest tema.

És un llibre polèmic i sobre la polèmica. En Mateu Juan de «S'Arenal», Revista col·lega de Premsa Forana, n'és el seu defensor més apassionat, com totes aquestes curolles que ell du a terme.

SETMANA GASTRONÒMICA

Amb motiu de la Fira, la Delegació de Campos de l'obra Cultural Balear ha organitzat una setmana gas-

tronòmica, amb el patrocini de l'Ajuntament i de la Caixa de Balears, «Sa Nostra», el pregoner de la qual serà En Joan de Can Pau i a la que participaran cuiners tan famosos com Na Margalida de Can Tàpera i el pastisser campaner Francesc Pomar, que serà el protagonista de l'acte de cloenda.

CURSOS DE L'OBRA CULTURAL BALEAR.

Per aquest hivern, l'O.C.B. ha organitzat, a més dels tradicionals cursos de català per adults (amb el patrocini de l'Ajuntament) un curs de pintura sobre tela impartit per la professora Margalida Adrover i ha obert la seva Escola de Ball Mallorquí dirigida pel ballador Tomàs Garcias. Però la cosa no acaba així; l'Obra Cultural Balear de Campos prepara més cursos i més activitats pel mes que vé, entre les quals hi haurà un cicle de conferències i taules rodones.

NOTES D'ESGLÉSIA TAMBÉ TORNA A COMENÇAR EL CURS.

Després de la Festa de l'obra, el primer diumenge de setembre, que ve a anunciar el curs de bell nou, comencen les programacions i els anuncis per inscriure's a Catequesi ja sia de comunió o post-comunió. Emprendre un altre cop el camí. Enguany s'ha de destacar, tornant enrere, l'obra de reforma i millora per excel·lència que ha estat la restauració del St. Crist de la Parròquia. Al Programa de les Fstes va sortir un article del Rector explicant-ho. Igual-

ment va sortir el Full Informatiu de la Parròquia, eina important per a la nostra història local i per tots els feligresos per conèixer més la Parròquia.

Dia 5 d'octubre hi haurà hagut la Vella de Lluç on suposam hi haurà anat representació campanera. Així igualment, comença la formació dels catequistes, i en un tres i no res serem a Tots Sants.

S'Esquella.

ΠΕΣΣΥ ΔΕ ΧΑΜΠΙΟΣ

Es Campanar

Autoservici • Carnisseria

Cantonada Carrer Major • Carrer Sant Julià
Tel. 65.07.69 • 07630 CAMPOS

PRODUCTES ADROVER

Carrer Menorca, s/n. • Tel. 65.00.54
07630 CAMPOS

PREVIASA

ASSEGURANCES MÈDIQUES

Delegat a Campos
Maria Miquel Nadal

Carrer Santanyí, 23
Tel. 65.04.01 • 65.00.89
07630 CAMPOS

ENTREVISTA A CARLOS BOUSOÑO

EL INVESTIGADOR

(Alejandrito, 7 meses)

El pequeñito observa, atento, esto que es. Cajita toda ella de hondísimo interés

De un interés profundo la cajita está llena. Si no la mueve calla, mas si la agita, suena.

Le da vueltas, sonrío, la sopesa, la toca. Es mucha si la acerca, y si la aleja, es poca.

La caja en su figura quieta no quiere estar. Cambia del todo cuando la muda de lugar.

Lo que ha visto ¿no vale?. ¿No hay fijeza ni norma?

En cataclismo entra, al moverse, la forma.

De pie o echada, a un lado, él la puede poner.

Pero lo sorprendente es que pueda caer. Una cajita da muchísimo quehacer.

El profesor lo sabe: se ha de apresurar. O a la cajita nunca llegará a averiguar.

La arroja encima de un trapo. El desastre ha surgido.

La cajita de pronto ha desaparecido.

Carlos Bousoño

Carlos Bousoño ha arribat, un any més, a Sa Ràpita. Nascut a Boal (Astúries) l'any 1923, actualment viu a Madrid, on és professor emèrit de la Universitat Complutense. És membre de la Real Academia Española i hi ocupa el seient M. Poeta (Premio Nacional de Poesía del 1990 i premi de la crítica els anys 1969 i 1974), estudiós de la teoria literària, autor, entre altres llibres de *Teoría de la expresión poética*, manual bàsic per a tot estudiós de la crítica literària.

Ell ens ha rebut amablement i, com un rapiter més, ha volgut participar en aquesta revista concedint-nos una

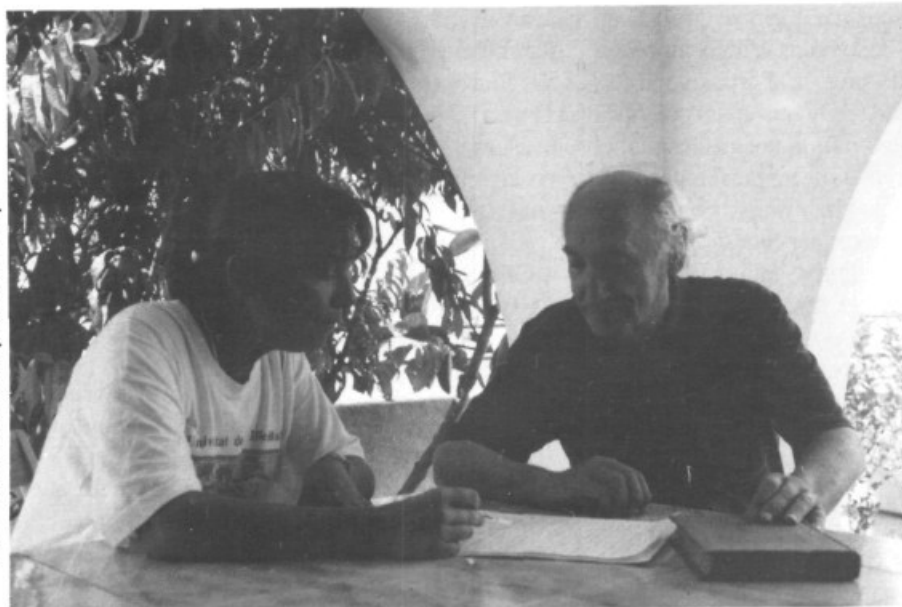

Foto: Damià Prohens (FOTO VIDAL)

entrevista:

- Fa molt de temps que ve per Mallorca?

- A les Balears hi vénc des que tenia una vintena d'anys; llavors repartia les meves estades entre Mallorca i Eivissa.

- I a sa Ràpita, quan va començar a venir?

- L'any 1981, amb els doblers del premio nacional de literatura, en la modalitat de crítica amb el llibre *El irracionalismo poético*, vàrem comprar aquesta casa i des de llavors hem vingut cada estiu.

- I... per què, sa Ràpita?

- Doncs, mira, va esser una casualitat, una afortunada casualitat. Quan vaig rebre aquest premi, Ruth, la meva dona, vingué a Mallorca amb la intenció de comprar una casa i aquesta ens va agradar molt, sobretot perquè està molt ben orientada, devora la mar, en un lloc rocós on a mi, particularment, m'hi agrada nedar i sobretot pel clima. Sa Ràpita és un lloc especialment fresc i agradable.

- Sabem que ha conegut personatges rellevants. Un d'ells fou Vicente Aleixandre (Premi Nobel de Literatura del 1977). Ens podria comentar una mica la relació que tingué amb ell?

- Bé, a Aleixandre el vaig conèixer l'any 1942; jo havia anat a Madrid per

fer els cursos especials de la carrera de Lletres i, per casualitat, la residència d'estudiants estava molt a prop de la casa on vivia el gran poeta. A poc a poc començarem una relació d'amistat, fins a tal punt que ens vàiem cada dia, puc dir que fins que es va morir, tret dels períodes vacacionals, no vàrem estar un sol dia sense veure'ns.

- Suposam que aquest fet ha estat decisiu per a vostè?

- I tant, jo amb Vicente Aleixandre vaig aprendre moltíssim, perquè ell no només era un gran poeta, sinó també perquè era una persona molt intel·ligent. Ara que ha passat el temps m'adono de la sort que m'ha suposat haver tingut amistat amb ell.

Aleixandre gaudia de tot tipus de poesia, i això, que pot parèixer normal a les persones que no són professionals d'aquest art, no ho és. Jo, ara que ja és mort, reconec que Aleixandre va esser una vertadera excepció. Ell, que feia versos lliures amb molts d'elements irracionals, gaudia també moltíssim dels sonets de la postguerra (quan eren bons), dels clàssics, ... Amb ell puc dir que vaig llegir tots els poetes espanyols, i que vaig aprendre moltíssim, no només com a poeta, sinó també com a teòric de la literatura.

- I amb altres poetes de la Gene-

ració del 27, va tenir algun tipus de relació?

- Els vaig tractar tots llevat de Salinas. Amb els que vaig tenir més amistat va esser amb Dámaso Alonso, Gerardo Diego, Altolaguirre, Emilio Prados i, sobretot amb Jorge Guillén, perquè el vaig substituir a la seva càtedra de Wellesley College (Massachusetts), mentre ell feia un curs a la Universitat de Yale, i aquest fet va fer que ens coneguéssim millor. Guillén sobretot era molt enginyós i enormement divertit. Després vaig coincidir amb ell, altres vegades a Madrid.

- I a Igor Stravinsky?

- El vaig conèixer en un dels meus viatges a Mèxic, a casa dels meus oncles. Era molt amic de la meva família. Jo tinc una família de melòmans, tots tocaven algun instrument (violí, piano, guitarra, violoncel, ...) i Stravinsky era molt amic d'ells. Així el vaig conèixer.

Era una persona molt enginyosa. Pertanyia a una generació que creia que no hi havia un espectacle més interessant que el d'escoltar les seves agudeses i enginyositats. És el moment de l'esplendor del jo. Era molt divertit parlar amb ell; a part d'això, també el considero un dels millors músics de tot el món.

- Ens podria parlar un poc de la seva obra poètica?

- Jo procur no parlar mai de mi mateix. Una vegada que vaig haver de fer una conferència sobre la meva obra em vaig sentir vertaderament fastiguejat d'haver-me d'estudiar. De totes maneres, sí puc

dir que la meva poesia té una unitat, que resulta d'una idea emocional que la presideix: *la vida és una primavera de la mort*. Una vegada, Zubiri, quan jo era molt jove va dir en una conferència que jo era un típic existencialista cristià. Ara, després de conèixer bé els existencialistes pens que, efectivament, la meva poesia té un caire existencialista.

- El fet d'esser, vostè, un teòric de l'expressió poètica, li influeix en la seva obra de creació?

- Durant molt de temps vaig dir que no, ja que abans teoria i pràctica de la poesia eren, en mi, dues coses diferents. La poesia sorgia molt directament de l'emoció amb escasos elements intel·lectuals mentre que la teoria, com és natural, era de caràcter especulatiu i racional. Però a partir de *Oda a la ceniza* i sobretot de *Metáfora del desafiadero* se m'ajuntaren les dues tendències, la teòrica i l'emocional i aquest fet tal vegada hagi contribuït, al meu entendre, que aquest moment de la meva poètica sigui, probablement, el més intens.

- Pel que fa a la tasca de la Real Academia de la Lengua, quina influència té en la societat actual?

- Evidentment, l'Acadèmia sempre ha tingut molt de prestigi en la societat espanyola, això és un fet. Primerament l'Acadèmia era autoritària, com corresponia als corrents ideològics del s. XVIII, però avui dia, en correspondència amb l'època en què vivim, ja no pretén esser normativa, és a dir, ja no ens diu com

hem de parlar, sinó que allò que fa és recollir el que la gent parla. En el llenguatge no només hi ha logicitat sinó també emocionalitat, i de vegades franca irracionalitat.

Molta gent pensa que l'Acadèmia és reaccionària i jo no n'estic d'acord, és més, a vegades pens que es precipita massa a recollir usos que després poden desaparèixer.

- També, li voldríem demanar si sa Ràpita, la mar,... han influït d'alguna manera en la seva obra de creació?

- Sempre he estat molt sensible a la llum i aquesta paraula és present en els meus versos des de la meva obra primera. Però, sens dubte, la mar Mediterrània vista des de sa Ràpita i des d'altres llocs de Mallorca, ha influït molt directament en una part del meu últim llibre publicat, *Metáfora del desafiadero*, titulada «La belleza visual», escrita tota a sa Ràpita.

- Per acabar, té algun nou llibre en projecte?

- Sí, en tinc un, molt extens que tal vegada es convertirà en dos de menor extensió que podria titular *Elegía de los tres tiempos*.

Francesca Adrover.

Foto: Damià Prohens (FOTO VIDAL)

A LA
VENDA
ELS
NÚMEROS
ENDARRERITS
DE RESSÒ

JOSEP SALOM: QUINZE ANYS ORGANITZANT LES FESTES DES REDOLET

- Josep Salom, ànima de la festa des Redolet.

Enguany s'ha complert el quinzè aniversari de les festes Des Redolet, que ja són una tradició dins Sa Ràpita. Ressò ha volgut parlar amb En Josep Salom, el portaveu del grup organitzador.

- Pep, des de quan vius a Sa Ràpita?

- Fa aprop de trenta anys que hi pas els estius i gairebé tots els caps de setmana.

- Sempre heu estat dins l'equip organitzador de les festes?

- Sempre, però només fa vuit anys que duc el capdavant. L'equip ha anat canviant al llarg dels anys. De cada any som manco. Enguany hem estat sis.

- Com varen néixer les festes Des Redolet?

- Comencen fa quinze anys amb un sopar d'acomiadament d'estiu entre els veïns de la barriada. També fèiem un obra de teatre representada pels nostres nins i un poquet de ball amb un magnetòfon.

Amb el temps, altra gent

demanava per participar i, a poc a poc es va anar obrint i creixent.

La idea del principi era una festa d'acomiadament d'estiu, d'acomiadament de les vacances.

- Quina és la filosofia de les Festes Des Redolet?

- És una festa dirigida al poble. Volem que el poble de Sa Ràpita i també el de Campos hi participi. No és una festa perquè la gent vagi d'espectador, sinó perquè s'hi afiqui dintre, perquè s'hi integri i en formi part.

- Quins actes destacaries de les festes d'enguany?

- Les dues que varen comptar amb més participació foren la pujada amb globus i l'obra de teatre.

La pujada al globus va ésser superespectacular. Hi assistiren entre 1500 i 2000 persones. Tanmateix hagués

pogut pujar-hi més gent si hagués arribat d'hora (havia d'arribar a les 19'00 i no va fer acte de presència fins a les 20'10) ja que vàrem haver de tallar per no solapar-ho amb altres activitats.

Aquest globus ens fou cedit per La Caixa de Balears «Sa Nostra» gràcies a la intermediació del Delegat de Campos En Miquel Ginard. Per altra part, el grup de Teatre de S'Estanyol ens va oferir un gran espectacle, al qual hi assistiren uns set-cents espectadors, exhibint una qualitat prou alta, especialment si tenim en compte que és un grup creat fa poc.

- Quins canvis heu introduït respecte a l'any passat?

- L'any passat no hi hagué la cavalcada del rei Neptú i enguany sí. Agrada molt als al.lots.

De cada any miram de fer més activitats. Enguany hem fet un torneig de tennis al qual hi han participat més de cent jugadors. El torneig s'ha celebrat a les noves pistes de Dalt de Sa Ràpita i dos camperans, en Joan Pomar i en Joan Escalas han quedat tercer i quart, respectivament.

Altres activitats esportives han estat els tornejos de petanca i futbol que, de cada any, pren més auge.

Ha augmentat molt la quantitat d'al.lots que vénen a participar als jocs infantils, tots els quals se'n porten premi. També té molta acceptació la «Sopa de Ganso» que enguany no es va poder fer a l'hora més adequada per mor de la pujada amb globus. Mirarem d'arreglar-ho de cara a l'any que vé.

Finalment, vull destacar el concurs de «Pesca de les

Foto: Damià Prohens (FOTO VIDAL)

- Així d'animades foren les festes Des Redolet

Senyores» amb quasi trenta participants (el primer any eren una dotzena).

- Quin pressupost tenen les festes?

- Unes 400.000 ò 450.000 Ptes. No t'ho puc dir exacte perquè encara no hem passat comptes. Cal dir que hem repartit regals a tots els participants. Les nostres festes no són estil competició.

- I d'on surten aquests doblers?

- La major part dels diners provenen d'una loteria familiar que feim enmig dels actes festius. Una altra font d'ingressos és el sopar, que enguany va ésser de porcella. També hi ha varies entitats que ens ajuden i que figuren als programes. I, finalment, iniciam les festes amb un

cercaviles durant el qual un grup d'al.lots reparteixen els programes a la gent, acceptant el que els donen voluntàriament.

Abans, quan les festes no eren tan voluminoses ens quedava un raconet per a l'any que següent però ara, pràcticament feim net i net. Això té un gran risc: si ploqués el dia de la loteria tendríem molts problemes, ja que ens quedaríem sense fons.

- Quina col.laboració rebeu de l'Ajuntament de Campos?

- Després d'haver hagut d'anar més de deu vegades a demanar ajuda, vàrem aconseguir que l'Ajuntament ens deixàs el cadafal i ens pagàs l'actuació del grup «Brisas».

Els programes varen sortir

ajornats pel molt de temps que va estar l'Ajuntament a contestar-nos.

Ens havien dit que al programa electoral del P. P., grup que ara té la majoria absoluta al consistori, hi figurava la seva voluntat de potenciar les festes de barriada. Nosaltres ens consideram una barriada més de Campos. Però ells sembla que no ens hi consideren. Al Redolet hi ha alguns campaners i els altres, malgrat no estar empadronats a Campos, hi pagam les nostres contribucions.

I consti que hem d'agrair la gran atenció que ens ha tengut En Guillem Adrover que ens ha rebut i escoltat sempre que ho hem hagut de menester.

Creique l'Ajuntament

hauria d'incrementar el pressupost destinat a festes de barriada que són les més participatives i això que dona fins ara no basta per res. Si no es consciencien que ens han d'ajudar un poquet més ens veurem obligats a abolir aquesta festa tan guapa i que ja té una tradició de quinze anys. I tot serà per manca de liquidesa.

- Voleu afegir qualche cosa més?

- Si, volem agrair totes les col.laboracions que hem tengut i, especialment la participació desinteressada a les nostres festes de l'agrupació Brot de Taperera del Centre Cultural.

Jaume Lladó Jaume.

AUTO ESCOLA

Tota classe de permisos de conducció.

Carrer Plaça, 24
Tels. 65.28.28 • 65.00.80
07630 CAMPOS

Ros. Ros. Ros. Ros. Ros.
Home i dona

Qubio's
peluqueros

Matins de 9'30 h. a 13 h.
Horabaixes de 15'00 h. a 20 h.
(de Dimarts a Dissabtes)

Carrer Major, 27, 1r. • Tel. 58.23.16
07260 FELANITX

Carrer Major, 4, C • Tel. 65.08.50
07630 CAMPOS

CAMPOS D'UN TEMPS

Aparentment semblen dos cors meticulosament dibuixats i amb l'encís d'unes fruites diverses: llimona o taronja. Un escrit en francès; i l'altre en espanyol. Al migdia d'un estiu qualsevol, sense ni mica d'ombra, a les tavernes hi havia una gentada que regalimava suc de gel damunt el tasser de pedra o de mabre. Palo amb sífó, un vermutet o un tassó d'orxata?. Farà bon temps, avui?.

A les darreries d'agost la xafogor escalfa. Tothom ha begut molt i suat massa. El cafè de Ca'n Cós és obert de pinte en ample. A Ca'n Silvela venen dècims de loteria a tres duros i la gent en compra mentre espera l'arribada de l'autocar que va a Ciutat. El batle Forques és qui comanda. Fa calitiça. Plourà?.

El cor d'aquest xarop espès i dolcíssim que venien a Sa Sifoneria tenia molt bona anomenada. Poca cosa més llavors hi havia: Pinya, Gasosa... El taverner n'abocava un ditet dins un tassó i després hi afegia un bon raig d'aigua ben fresca. Dues pessetes?. Els més meticulosos ho remenaven amb una cullereta, i els indecisos s'hobavien tot d'un glop. La campaneta del «parte» de RNE vibrava a la ràdio del Bar. Eren les dues d'un migdia tacat de blau als anys cinquanta. A la vila de Campos.

(Un dia haurem d'aclarir quina diferència hi ha entre un bar i una taverna, malgrat Lluís Buñuel ja ens n'hagi donat pistes, entre vermuts, dry-martinis i glopets de cassalla.)

d. h.

LA TERRA I EL TEMPS (OCTUBRE)

Dins el primer mes de la tardor cauen les fulles dels arbres i va bé que ploqui. És el mes que fan el vi.

És bon moment per tenir cura dels arbres que ja han fet l'esplet: convé exsecallar-los i netejar-los. Aquests dies també es poden sembrar arbres fruiters com el cirerer, la perera, la pomera i les figueres.

Durant la primera quinzena acaba la collita de les garrofes. Pel que fa als fruiters encara és la plena de figues tardanes; maduren les magranes (dolces i agres, albars i mollars), sobretot devers Sant Francesc (dia 4). Cap a mitjan mes es cullen les nous, els codonys, les atzaroles, els gínjols i les nesples, Per Sant Lluç (dia 18 nesples apelluc. Encara es cullen algunes pe-

res i pomes, a més d'alguns melons tardans i raïm moscatell.

A la muntanya, a més de collir aglans i eixermar, s'acaben els preparatius per a la collita de l'oliva. Les madones de la casa poden començar a trencar i salar olives.

A les terres de secà, les saons d'octubre ajuden molt; és el moment de sembrar civada, ordi, faves (el dia de Sant Francesc és un bon dia per començar), guixes i xitxeros. També és temps de llaurar i femar la terra.

A l'hort es pot sembrar alfals i farratge, trasplantar cols i endívies, i fer planter de cebes i cols. Com en els dos mesos anteriors, es continuen collint mongetes, albergínies, tomàtiques tardanes, cogombres, espinacs, apis i pebres

vermells, bons per torrar, S'hi afegeixen els moniatos, les cols de bruselles, les cols llombardes, les cols de cabdell, les bleda-raves, les endívies i l'arrel d'api. Convé que ja tingueu fets els enfilolls de pebres assecats per fer pebre mòlt, i no haver-lo de comprar per a les matances. També podeu començar a collir safrà.

Des de les darreries de setembre i durant aquest mes es poden sembrar ulls de geranis, cabeces de frasèdies, jacints i d'altres ramellers de cabeça; el dia de Santa Teresa (dia 15) se sembren francesilles.

Amb les saons, el bestiar té menjar. Aquest mes arriben els ocellets migradors que vénen a passar l'hivern. A final de mes ja es poden veure cegues, sordalls, guàteres,

tords, estornells, fuells, juies, titines negres. . .

Si plou, dins pinars i garrigues hi ha esclata-sangs i pel conró gírgoles. Aquest mes també s'inicia la collita de safrà.

Dia 4 és Sant Francesc d'Assís. Es diu que el núvol anomenat el Cordó de Sant Francesc és dolent per als mariners, fa que hi hagi una gran maror a la mar i hi ha perill que les barques vagin a fons. Dia 12 és la Mare de Déu del Pilar, dia 15 Santa Teresa i dia 18 Sant Lluç. Per les Verges (dia 21) si no us conviden a menjar bunyols, podeu anar a captar magranes i penjolls.

*Antoni Ginard.
Andreu Ramis.*

© José J. de Olañeta, editor.

BÀSQUET

Uep. com va? Ja s'han acabat les festes, ja comença l'escola i tornen a arribar les lligues de bàsquet, però el primer que vull dir és que en el número del mes passat vaig donar una informació equivocada: vaig dir que l'equip femení dels jocs escolars només havia guanyat un partit quan en realitat el que varen aconseguir foren tres victòries i dues derrotes. Perdonau-me.

Aquest estiu passat hi ha hagut de tot: una escola de bàsquet, com cada any, que ha estat un èxit, i dos partits per les festes, un femení en el qual participaren dos equips d'ex-jugadors del Campos i un de masculí que serví de homenatge a en Biel Sorell en el qual jugaren l'equip senior campaner, amb un parell de

juvenils, contra un equip format per veterans i juvenil que s'endugué la victòria.

Ara parlarem de la temporada que comença. En aquests moments, el Campos només compta amb dos equips:

- El Junior Masculí del qual és responsable en Tomeu Adrover i que està format per un grup de jugadors que fa molts anys que juguen plegats a més de la incorporació de Sebastià «Gasparet» i la baixa d'en Sebastià Moranta. Encara no sabem quin dia començaran però ja volem desitjar-vos molta sort.

- El Senior Provincial Masculí que aquest any ha baixat de tercera i que serà entrenat per en Joan «Barraça» i que a més del canvi d'entrenador ha sofert les baixes d'en Biel Sorell i en Miquel A. Jiménez però ha

recuperat per a la direcció de l'equip a en Baltasar Rigo. Aquest equip estarà format pels senior de la temporada passada i un bon grapat de juniors que donaran una gran ajuda.

Ja per acabar vull informar

que l'equip senior comença la lliga dia 6 d'octubre i que possiblement al llarg d'aquest mes d'octubre apareixeran quatre equips més. Adéu.

Miquel Oliver.

ESCACS

El passat dia 15 d'Agost es va celebrar el tradicional torneig d'escacs de partides ràpides (a cinc minuts), que com cada any s'organitza per la Festa de la Mare de Déu d'Agost,

Es varen fer dos grups, un de 7 jugadors i l'altre de 8. A cada grup es va jugar en sistema de lliga (tots contra tots), i els dos primers classificats de cada grup varen disputar una espècie de play-off final entre ells. Va resultar guanyador en Miquel Ollers, seguit d'en Joan Pomar, en Francesc Pomar i en Jaume Lladó.

El primer classificat juvenil de cada grup, en Miquel Mulet i en Damià Verger, també varen disputar un play-off, que va guanyar en Miquel Mulet per 3 partides a 1. Tot seguit es varen entregar els trofeus als quatre primers classificats i al primer juvenil.

Enhorabona a tots!

Damià A. Verger.

S'EMBULL

CORSETERIA

MERCERIA

PERFUMERIA

LLANES PINGOUIN

Carrer Àfrica, 15 • Tel. 65.09.16
CAMPOS

FORN * PASTISSERIA

SBERT

C/. Síquia, 68 - Tel. 65.01.79
CAMPOS

FORA DE BANDA

UN altre any ha començat la temporada futbolística i com tots sabeu, el C. D. Campos, després de l'ascens de l'any passat, afronta una temporada més la 1ª Regional Preferent, una categoria en la que els campaners hi han fet història.

A l'hora d'escriure aquesta crònica s'han disputat 4 partits amb signe molt diferent. El primer contra el Pollença, vàrem perdre per 1-3, un partit, s'ha de reconèixer, on l'equip visitant fou superior al conjunt local. També vull dir que el Pollença és un seriós aspirant a l'ascens de categoria, de fet l'any passat a punt va estar d'ascendir. Després el Campos anava a jugar a Inca contra l'històric Constància, i l'equip campaner li va donar un repàs en tota, el Campos s'imposava per 1-2. El pròxim partit era contra el Xilvar, també un equip que altres temporades havia jugat a Tercera, però que com el Constància ja no és el que era, però així i tot el Campos no va poder passar d'un empat. Diumenge passat el partit era contra l'Alcúdia, sempre difícil per una altra banda. De 4 partits ha sumat 3 punts, ha encaixat 6 gols i n'ha fets 4, té un negatiu. Aquest balanç, encara que sigui molt prest per fer balanços, es pot considerar de bo. Si el Campos seguia amb aquesta línia no tendria cap problema per conservar la categoria, objectiu marcat per la Directiva al començament de la temporada. De totes maneres, jo personalment confii en la feina d'En Toni Prohens i dels seus jugadors. Coratge i a per totes.

Ara vull parlar de l'equip de futbol Sports Campos, la notícia ja ha caducat, però sempre n'hi ha qualcun de despistat. Idò, bé, aquest equip va guanyar per segon any consecutiu el torneig de futbol Montuiri '91. La seva actuació va ser molt brillant, no varen perdre cap partit, i el títol de campió molt merescut.

Seguint dins el futbol l'equip de Futbol Sala Campos, que milita a 1ª Regional, ha començat la lliga, el primer partit el vàrem disputar a Capdepera i el resultat va ser molt bo pel conjunt campaner, 3-5 amb gols de Bauçà i de Barceló, 4, en pla estel·lar. Varen jugar Roig, Montserrat, Bauçà, Sala i Barceló. En la segona part va sortir en Tià Sagreras (Peixet) que va ser l'autèntic revulsiu de l'equip. La plantilla la componen, a més d'aquests anomenats, Lladonet, Obrador, Lladó, Vicens i Burguera.

De l'altre equip de futbol, Boutique

Aquàrius, a l'hora d'escriure aquesta crònica encara no havien jugat cap partit i tampoc tenc encara la relació dels jugadors, intentaré en el pròxim nº de Ressò donar-vos la llista de jugadors i els resultats aconseguits.

Canviant de tema, vull dir, clara i obertament que els esportistes campaners, perdó futbolistes volia dir, ja que això només els afecta a ells, no es mereixen que els facin aquetes potineries.

M'explicaré, vos en recordau que en el darrer nº de Ressò deia que el pis del camp d'esports estava molt malament? idò resulta que en tot l'estiu no hi va haver temps d'arreglar-lo. El varen arreglar una vegada començada la temporada, però vaja això tampoc té massa importància, allò vertaderament vergonyós és que ara està mil vegades més malament que abans. Sí, sí, així com ho sentiu. Molt ben nivellat, molt guapo però en la mescla que hi varen posar es varen lluir, és fort que no ho pot ser pus i si per mala sort plou una mica fortet els jugadors es posaran fang fins a les orelles. Dic tot això a títol del que diuen pel poble, jo personalment no hi he anat a veure-ho, però els que ho diuen són els mateixos jugadors i ells em mereixen tota la confiança del món. Ara per ara, ja que encara no hi ha res definitiu, ho deixarem córrer, però en el pròxim nº vos aniré informant del que passa i a més a més si el que diuen que ha costat és veritat, perquè això ja seria una animalada molt grossa i a lo pitjor hauria de cercar responsables d'aquest desastre. Bé, fins en tornar-hi. Besades.

Josep A. Sala Toral.

NOVA SORTIDA DELS MOTORISTES.

Després d'un dissabte tapat i amb algun petit ruixat, fórem molts els campaners que el passat diumenge quinze de setembre ens aixecarem un poc sorpresos pel bon temps que lluia. Alguns, i entre ells els motoristes que havíem de partir d'excursió, agradablement sorpresos.

Vint-i-una motos, trenta-un excursionistes i un jeep per l'avitualment ens reunirem a la Plaça de la Creu disposats a partir, cosa que succeí a les deu i mitja. Anàrem cap a Lluçmajor, Ciutat, i Valldemossa, on s'afegiren quatre motocicletes més i sis motoristes. I després d'una breu aturada continuàrem cap a Banyalbufar i Estellenchs. Arribàrem a la Torre de les Bruixes on, els que varen voler pogueren pujar i contemplar la meravellosa vista de què disposa.

A continuació, el dinar a un restaurant de la carretera i l'arribada a Andratx quan els marcadors assenyalaven els primers cent quilòmetres de passeig.

Finalment, enfilàrem cap a Ciutat i, atravesant el Passeig Marítim agafarem l'autopista i ja no ens tornàrem aturar fins a Lluçmajor, finalment amb l'arribada a S'Eixam, on la direcció oferí, com ja és habitual, una copeta de cava als excursionistes.

Jaume Lladó.

S'ÀMFORA

- Vidres per Floreres
- Objectes Regal i Decoració
- Ornaments Florals
- Llistes de Noces

Carrer de Sa Font, 8 • Tel. 66.18.16 • LLUCMAJOR

SERVEIS SOCIALS MUNICIPALS

Oberts a tothom!

INFORMACIÓ i ORIENTACIÓ

quan tinguis un problema o necessitat social i no sàpigues on recórrer.

RECOLZAMENT PERSONAL i FAMILIAR

ajudant-te a trobar la solució als problemes familiars i socials.

AJUDA A DOMICILI

per a persones majors, minusvàlids i famílies que no puguin realitzar normalment les tasques quotidianes.

PREVENCIÓ i INTEGRACIÓ SOCIAL

evitant la marginació social dels nins amb problemes, les minories ètniques, les persones amb addicció a les drogues, els ancians, minusvàlids, etc.

COOPERACIÓ SOCIAL

col.laborant amb associacions de pares, joves, ancians, etc. i oferint-te la possibilitat que participis com a VOLUNTARI per millorar la qualitat de vida del teu poble.

A ON DIRIGIR-SE

**AJUNTAMENT
DE
CAMPOS**

(1er. PIS)

HORARI

**DILLUNS de 12 a 14 h.
DIMARTS de 12 a 14 h.
DIJOUS de 9'30 a 12 h.**

Sa Canova

**UN NOM DE PRESTIGI
EN LA CUINA MALLORQUINA,
ELS OFEREIX DES D'ARA
ELS SEUS DOS RESTAURANTS:**

Restaurant

Sa Canova

Ronda Estació, 18

CUINA TRADICIONAL

Especialitats:

- Sopes Mallorquines
- Cassola
- Cabrit Rostit
- Conill amb ceba
i caragols
- Etc.

Restaurant

Sa Canova

Nunyo Sans, 27

CUINA RÀPIDA

Especialitats:

- Pizzas, Hamburgueses
- Pinxos, Paelles
- Frit Mallorquí, i tot
tipus de plats
ràpits.

Sa Canova

SEMPRE QUALITAT

Tel. 65.02.10
CAMPOS

